

ஸ்ரீ :

கான வித்யா ப்ரகாசினி.

(ஓர் இனிய மாதப்பத்திரிகை.)

தெள்ளுற்ற தமிழமுதின் சுவைநுண்டார்
இங்கமரர் சிறப்புக்கண்டார் — பாரதி.

மலர் 1.

மார்ச்சு-1932.

இதழ் 6.

பறவையின் சிந்தனை.

(முட்டைக்கரு)

1. முற்றுங்கருவாகி—ஒரு சிறு
முட்டையில் வாழ்கையிலே
சுற்றுமுலகெனக்கும்—உருண்டவெண்
தோடாயிருந்ததம்மா.

(கூட்டிற்றகுஞ்சு)

2. குஞ்சுப்பருவத்திலே—பிறிகொரு
கூட்டிலிருக்கையிலே
விஞ்சுமுலகிணையான்—உலர்ந்தபுல்
விடாகக் கண்டேனம்மா.

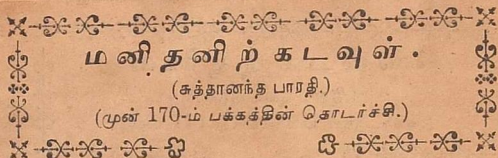
(இறகு முளைக்கும் சிறுபறவை)

3. இறகு முளைக்கையிலே—பறந்திட
யானும் பழகையிலே
நிறையமுலகெனக்குக்—தழைகொடி
கேரிட மானதம்மா.

(பறக்கும் பெரும்பறவை)

4. நீண்ட வெளிவரவே—உயர்ந்தவிண்
நீலந்தெரிந்ததம்மா
ஆண்டவனன்றி எவர்—உலகை
அறிந்திட வல்லாரம்மா.

—தேசிகவிநாயகன்.

மணி வாசகரும், சம்மந்தரும் உலவிய நாட்டில் மேனாட்டுக்குப்

பைக் காட்டினின்று பொருக்கியெடுத்த நாத்திகப்பேதைகளான இங்கர் சாலையும், ஹெக்கலையும் போற்ற உங்கள் மனச்சாட்சி இடமளிக்கின்றதா! அந்தோ! மேனாட்டிலேயே இவர்களை மண்டையிலடித்து அடக்கி விட்டனர். ஹெக்கல் உலகின் பிறப்பைப் பற்றி எழுதிய நாத்திகநூலைக்கண்டித்து ("Heckle heckled") ஹெக்கன் வெக்களிக்கப்பட்டார். ஆன்பர்கான் இது செல்லாது. இது மனித அறிவை பாதாளத்தில் தாழ்த்துவதாகும். ஆன்மவடிவாக ஆண்டவனை யறிந்த பெரியார்கள் இன்று சமது தமிழ் நாட்டிலேயே உள்ளனர். அவர்களைச் சாருங்கள். உங்கள் அறிவு காளடைவில் விரிந்து நீங்கலும் ஆண்டவனை உங்களுடன் காணலாம். தான் ஆன்மா; ஆன்மாதேய்வம், எல்லாம் அதன் மயம் என்ற அறிவின்றி, மனிதவுலகம் அல்லற்பட்டு அகந்தைப்போரையில் முட்டி மோதி உலகை ரணகளமாக்குகிறது. ஆன்ம ஞானமீறியும் மனிதன் உண்டாக்கிக் குட்டி போட்டு பணந்திராட்டி அமுல் செலுத்தி வாழ்ந்து மாளலாம்; ஆன்மஞான மில்லாமலும் ஆண் பெண்கள் இச்சைப்படிக்கடிக்களிக்கலாம்; ஆனால் அவர்கள் ஆட்டமெல்லாம் இருளில் முடியும், மனச்சாத்தி யிராது. பிணியும், கவலையும், போரும், பொருமையும் போட்டியுமாகவே வாழ்வு முடியும்! தன்னையறியாத அறிவின்களாலேயே உலகில் பலஜாதி நிறப்போராட்டங்கள் பிறந்தன; தான் ஆன்மா, உலகியர்கள் ஆன்மமயம், தன்மயம், என்ற அன்புண்மையற்ற திருவின்களால் தான் மனித சமூகம் மூடப்பழக்கங்களால், பலவகையான இடர்ப்பட்டலைகின்றது. தன்னை ஆன்மாவென்றறிபவன் பிறர் தமது பக்குவத்திற்கேற்றபடி படிப்படியாகக்கொண்ட வழிபாடுகளைத் துற்றமாட்டான். ஆனால் இது வழியென்று அவற்றினும் ஒரு உயர்ந்த நெறியைத்தான் அனுட்டித்துக் காட்டுவான். தமிழீர் அப்படி ஆன்மசாத்தி பெற்று உதாரணமாக விளங்கும் பெரியோர்கள் இன்றும் நம்மெதிரே நிலவுகின்றனர்.

அத்லாண்டிக் பெருங்கடல்கூட நாத்திகமுழுக்கத்தை விடுத்து உண்மையை ஆவலுடன் தேடித்தேடி பாரதநாட்டின் தத்துவ அறிவைக் கூவியழைக்கிறது. நாத்திகம் பேசிய எபர்ட்ஸ்பென்ஸரும் ஒரு சக்தி உலகையாளுவதை முடிவில் ஒப்புக்கொண்டார். "இயற்கையே எல்லாம் செய்யிறது. கடவுளில்லை" எனக்கூறிவந்த ஹக்ஸ்லி எனும் அறிவு தூல் ஆராய்ச்சிக்காரரும் ஒருபுண்ணையறுக்கையில், வெண்ணிரத்தத்தின் திறமையைக்

கண்டு, ஒரு உயர்பொருள் இருக்கவே வேண்டுமென்றும் முடிவிற்கு வந்தார். இருதயத்துடிப்பையும், இரத்தச்சிவப்பையும் இன்னும் பௌதிக ஆராய்ச்சி ஊடுருவி அறியமுடிவதில்லை. உடற்கூறு தூலாரும் (anatomists) இரத்தாசயத்திலுள்ள ஒருருப்பின் துட்பத்தை அறியவொண்ணாது, அதற்கு (Bundle of His) அவன் மூட்டை எனப்பெயரிட்டு விட்டனர்.

அவன் மூட்டையை முற்றும் அவிழ்த்துச் சோதித்து அங்குஷ்ட மாத்ரமான புருஷனை, மின்னல்போன்றொன்றும் தெய்வசத்தியை அதிற் கண்டுபிடித்தவர்கள் நமது பாரதநாட்டு மஹான்களே, நமது தமிழ் முனி வரே! தெய்வம் உண்டு: அதை அனைவரும் காணலாம்; இதயத்தினின்று அது அனைவரையும் தன் இன்பத்திற்குக் கூவியழைக்கிறது ஒவ்வொருவரும் தம்மை உன்முகப்படுக்தி நோக்குங்கள்; தெய்வத்தின் அமைப்பைக்கேட்கலாம்; அது என்ன சொல்கிறது?

(அடாண)

விட்டா-அச்சம் விட்டா-மோகம்

விட்டா-சினம் விட்டா-செஞ்சே

வீரம் வீரமென்றே தூறுதரஞ்சொல்லப்

பட்டா-வழிபட்டா-தீர்ப்பட்டா!

சுட்டா-பொய்யைச்-சுட்டா-மாயஞ்

சுட்டா-சோம்பைச்-சுட்டா!

குதுவா-தாகிய-வேதனைப் பேயினைச்

சுட்டா-அகஞ்சுட்டா!

கள்ளத்தன முன்னைக் கொன்னை கொள்ளாது கண்

வழிபட்டா-உளம் வழிபட்டா-ஞானம் வழிபட்டா!

உள்ளத்தை மெள்ளவுன்-ஐள்ள நிலையினில்

உள்ளநடா-நன் கூன்றடா!

ஆசையாக் காரத்தை யாணிலேருடன்

அறுடா-அஹம்-அறுடா-உடன்

பேசுபடுஞ் சத்தியுன் பேரின்பத்திலதைப்

பெறடா-ஞானம்-பெறடா!

கோயில் கொண் டெங்குஞ்செங்கோல்செய் சக்திக்குன்றனக்

கொட்டா-அன்பிற்கொட்டா-முற்றங் கொட்டா!

ஆவிமுழுதம் ப்ரம்மானந்த மானந்தம்

அடைடா-சுத்தம்-அடைடா!

இவ்வழைப்பைக்கேட்டு அதன் வழிநின்று தெய்வபரிசுத்த நிலை பெற்ற பெரியோர் எண்ணிலர்.

“நீரிடை உப்பும், நிலத்திடை அப்பும், தாயிடைச் சூலும், தனிரிடைத் துவரும், தீயிடை வெம்மையும் செறிந்தாங்கன்ன அறிவிடை ஈசன் அமர்ந்தாங்குறலே.” நமது அறிவினரிடை நீக்கமற நிலவும் ஒரு துண் பொருள், எல்லாம் தானேயானீ கடவுட்பொருள் உள்ளது, உள்ளது. கண்ணிருப்போர் காணலாம். அகந்தையற்று அதுவே தினைப்பானர் உணரலாம், உணரலாம், உணரலாம், உறுதி, உறுதி, உண்மை. அதை அறியும் அறிவு தெய்வப்புலமை (Cosmic consciousness), விஞ்ஞானம், எனப்படும். அவ்வறிவுற்று, அப்பொருளுடன் இடையறாது ஒன்றிப்பழகினவன் கடவுளாகிறான். அந்த ஞானசம்பந்தத்தை யே சகஜமாக்கினவன் அவ்வுணர்வுடனேயே உலகையும் துரலாம். சம்மந்தர், ஆழ்வார்கள், அப்பர், வள்ளலார், ஏசுநாதர், புத்தர் முதலியோர்கள் அப்படிப்பட்ட ஞானசம்மந்தர்களே, கடவுளுணர்வாளரே.

“சரித்தானய்யா அப்படிப்பட்ட பொருள் ஒன்றாக இருந்தால் ஏனைய்யா இத்தனை சாகித்சண்டை! இத்தனை மண்டைகள் அத்தெய்வத்தின் பெயரால் சில்லுத் தெரிக்கின்றனவே! ஏன் அத்தெய்வம் கீழே இரங்கி வந்து மனிதருக்குத் தென்பட்டு “இதோ சமாதானம்” என்று தன் சட்டைப்பையிலிருந்து ஒரு பொட்டணங்கட்டி அமைதியை எடுத்தெரியக் கூடாது! எல்லாருக்குள்ளும் அவனான் ஏனைய்யா அவனைக்காணமுடிய வில்லை! இதோ நான் இல்லை என்று சொல்லுகிறேன். உங்கள் தெய்வம் வந்து என்னைச் செய்வது செய்யட்டும்!” என்று சாத்தானுக்கு (சாத்தானுக்கும் தெய்வம் ஒன்றுள்ளது தெரியும்) வக்காலத்து வாங்கிக்கொண்டு அரட்டையடித்துப் பேதைவர் மனத்தைக் கலக்கி மாசுறுத்தும் விதண்டவாதிகள் உலகில் அன்றும் இன்றும் உண்டு. ஆனால் அன்றும் அவர்கள் வாதப்பாழில் தெய்வப்பயிர் ஒங்கிற்று. இன்றும் ஒங்கவே போகின்றது.

தெய்வம் அனைவருக்கும் ஏன் தென்பட வில்லை என்பதைப்பற்றி ஆரய்வோம். அவனைத்தன்னுட் காண தடை நிற்பதெது? ஒரு தேசத் தாசன் தனது அரண்மனையில் உள்ளான்; ஆனால் அவன் ஆட்சியே அனைவருக்கும் தெரிகிறது. அவன் தெருவில் வந்து என் ஆடவில்லை? என்றால் அதற்கேற்ற நாள் வரும்போது அவன் அனைவர் முன்னும் பவனி வருவது திண்ணம். அவன் உருவாகவும் உள்ளான்; அருவாகவும் உள்ளான்; அவனை அன்புடன் நாடுவோர் என்றும் அவனைக்காண்கின்றனர். அவனை எதிர்பார்த்துப் போர்புரிவோர் அவனுடைய பயங்கரவடிவான தண்டநீதியைக் காண்கின்றனர்.

ஆண்டவனை அறிவு, அன்பு, அருட்பணி என்னும் மூன்று வழிகளாற்
காணலாம். அறிவில் மனிதன் மூன்றுவகையுடையவனாகியிருக்கிறான்.
அறிவுக்கேற்றபடி மனிதனை மூன்றுவகையாகப் பிரித்து வகுக்கலாம்.

மாமனிதன் தேவென்னும் வாழ்க்கைப்படிசுகளுள்,
தாம்செய் வினையே தரும்.

* * * *

விலங்குகளுக்குச் சாதாரண லணர்வே யுண்டு. (simple consciousness.)
அவை உண்ணும்; உணவுதேடும்; உறங்கும்; குட்டிபோடும்; குட்டிபெரி
தாருமட்டும் பேணும்; தமக்காகவே வாழும்; தம்மினத்தைத் தெரிந்துகொள்
ளும்; ஆனால் தன்னலவாழ்வே வாழும். தம்மெதிருள்ள புலப்
பொருள்களையே தெரிந்துகொள்ளும். வேறுஎவ்வல்லாம் அதற்கு நினை
விராது. இதுதான் விலங்குநிலை. தன் இயற்கையின் தூண்டுதற்படி உணவு
தேடித்திரிந்து, தன் இயல்பின் போக்கிற்கூடியடித்திரிவது விலங்கு.
அதற்கும் ஒருநெறியுண்டு. அதையங்கடந்து, மனிதனுக்குரிய, கடவுளுணர்வு
நன்றியறிவு, சமுதாயவுணர்வு, அன்புணர்வு, அறவுணர்வு, முதலிய சிறிது
மின்றித் திரிபவர் இரண்டுதரால் விலங்கேயினையர்.

அன்பறம் நன்றி யிவை

செய்திடு எல் லாற்றவிலேல்

என்னென்ப தானே யினி?

சுடர், காற்று, கடல், புவி, செடி, கொடியனைத்தையும் உண்டாக்கும் ஒரு
சக்தியுள்ளதென்ற அறிவுமில்லேல், அந்ததெய்வ சக்தியிடம் நன்றியுமில்லேல்,
அதனருள் வாய்க்க மனங்குழைந்துருகிக் கனியாவிடின், தெய்வநெறியில்
புலனெடுக்கி நில்லாக்கால், மனிதனை விலங்கினுங் கடையாகவே மதிப்பது
பொருந்தும். ஹோமர் எழுதிய ஒதேவலி (Odyssey) என்ற பெருங்காப்பி
யத்தில், ஸெர்ஸி என்ற ஒரு பெண்மணியின் கதை வருகிறது. அவள்
மாயக்காரி. (தொடரும்.)

ஒருவன்:— ஏனய்யா, அந்தஊரில் தாகத்திற்குக்கூட தண்ணீர்
கிடையாதாமே!

மற்றவன்:— அதனாலென்ன, உ சாப்பிடுகிறதுதானே!

அ ம் பு ஜ ம் .

(ஸ்ரீதான் எழுதியது)

“ஏன் இன்று இதுவரை பேப்பர் வரவில்லை? ஒரு நாளும் இப்படியிருந்தே. என்ன காரணமோ தெரியவில்லையே! ஒன்றும் சுமாராகத்தோன்றவில்லை” என்று சொல்லிக்கொண்டே “முனுசாமி! முனுசாமி!! வா இங்கே.” என்று கிருஷ்ணரங்க பூபதி தன் பணியாளனையழைத்தார்.

பூபதி, விட்டல்புரம் சமஸ்தானாதிபதியாவார். இராஜ்யபாரம் வலிந்த ஐந்து வருடங்களே ஆயின. சொற்ப வயதடைந்தவகை. அபார அழகு வாய்ந்தவர். நல்ல சபாஸ்தர். யாரிடமும் சமுதமாகப்பேசி தன்வயப்படுத்தும் திறமை வாய்ந்தவர். அத்தகைய பேர்வழி நல்ல படிப்பாரியும் கூட. மேனாட்டிற்குச் சென்று உயர்தரப்படிப்புகளில் திறமையடைந்து, போன வருடமே திரும்பினார். ஆகவே, அவர் ஆட்சியில் நாடுவளம் செழித்து, மக்கள் கல்வி விருத்தியடைந்து வந்தது என்று சொல்லவும் வேண்டாமா?

வழக்கம்போல் கிருஸ்ட்மன் சமயத்தில், பூபதி சென்னையில் தனது ‘சுகந்தபூஷப’ த்தில் வசித்தார். பெரிய ஜமீன்தாராகையால் அநேக கன தனவான்களுடைய சினேகிதத்திலும், கோட்டக்கச்சேரிகள் முதலியபொது விஷயங்களிலும் தலையிட்டுக்கொண்டு விளங்கினார்.

இதற்கு முந்திய வருடம், அதாவது மேனாட்டிலிருந்து திரும்பின வருடம், இதே பங்களாவில் தங்கியிருக்கும்பொழுது ஒருநாள் பூபதி கடற்கரைக்குச் சென்றிருந்தார். அங்கு, காற்று வாங்கவந்திருந்தவர்களில் ஒரு கிழவரும் அவருடைய மகளும் பூபதியின் திருஷ்டியில்படவே பூபதி அப்பெண்ணின்மேல் மையல்கொண்டார். அப்பெண்ணின் பெயர் அம்புஜம். அழகு என்ற சொல் அவளுக்கே தரும். நாளைடவில் அம்புஜமும் பூபதியைக் காதுவிக்கவே, இருவரும் மனமொத்துக் கலியாணம் செய்துகொண்டனர். கிழவருக்கு என்றும் தன்மகன் தன்னுடனேயே இருக்கவேண்டுமென்பது விருப்பம். ஆனால் வாலிபமான தன் மகன் அப்படியிருப்பது கூடாதென்று மிகவும் மனவருத்தத்துடன் கலியாணத்திற்குச் சம்மதித்தார். அதற்குப் பிறகு அம்புஜம் தன் தகப்பனை எவ்வளவோ தன் கணவன் வீட்டில் தங்கியிருக்கும்படி கேட்டும் அவர் சம்மதிக்கவில்லை. இருந்தாலும் இரண்டு மாதங்களுக்கு முன் கிழவர் தேக அசௌக்கியத்தில் விழுந்து விட்டதால் மருமகன் வீட்டிலேயே வசிக்க ஒத்துக்கொண்டு இப்பொழுதும்

அங்கேயே இருக்கிறார். தற்சமயம் கிழவர் முற்றிலும் குணமடைந்து விட்டார். இருந்தாலும் தனது தன்னாத வயதில் தன்மகன் சமீபத்திலேயே இருக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்துக்கொண்டு அங்கேயே இருக்கிறார். இப்பொழுது 'சுகந்தபுஷ்ப'த்திலே கர்ப்பிணியான தன் மகளுடன் வசிக்கிறார்.

“ஏன், நீங்கள் முனுசாமியைக் கூப்பிட்டீர்களா? அவனை நான் கடைக்கு அனுப்பியிருக்கிறேன். உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?” என்று கேட்டுக்கொண்டே அம்புஜம் வந்தாள். ஏற்கனவே கோபப்பட்டுக்கொண்டிருந்த பூபதி, தனது மனைவி ஆகாயத்தில் சந்திரன் உதயமாவதுபோல் தோன்றியும் கடுகெத்து அவளை நோக்கி “சரிசரி, அவன் வந்தால் உடனே என்னிடம் அனுப்பு” என்று சொல்லிவிட்டு அவளைக் கவனிக்காமலே மேஜைகளையும் பெட்டிகளையும் கிளறிக்கொண்டிருந்தார். அதைக் கண்ட அம்புஜம் “என்ன தேடுகிறீர்கள்? பிறகு தேடக்கூடா? மணி 9-ஆகிவிட்டதே சாப்பாடான பிறகு சேடிக்கொன்கிறதுதானே” என்று சொல்லிக்கொண்டே பூபதியின் சமீபத்தில் சென்றாள். அதைக்கண்ட பூபதி “உன்னோலியைப் பார்போ. எனக்கு இன்றிரவு சாப்பாடு வேண்டாம். எனக்குச் சமஸ்தான விஷயமான அலுவல்பார்க்கவேண்டியிருப்பதால் இன்றிரவு வெகு நாழிகையாகும். இனிமேல் என்னைத் தொந்திரை செய்யாதே இன்றிரவு என்னைக்காணவும் எத்தனிக்காதே. எனக்கு ஜோலியிருக்கிறது.” என்று தன் முகத்தை உயரே தூக்காமலே பதிலளித்து விட்டுத் தன் வேலையைக் கவனிக்கலாஞர்.

உத்திரம் சொல்லக்கூடாத நிலையில் அம்புஜம் கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டு வெளியே வந்தாள். “இன்றுதான் என் கணவர் கோபிப்பது எப்படி யிருக்குமென்று கண்டேன். கவியாணத்திற்குப்பிறகு எனக்குத் தெரிந்ததாக கடுத்தவாக்கு ஒன்றுகூடச் சொல்லியது கிடையாதே. அப்படியிருக்க இன்று ஏன் ஒருநாளில்லாத திருளாளாக கோபிக்கிறீர்கள். அகாரணமாகவல்லவோ அவர்கள் கோபிக்கிறகாகத்தெரிகிறது. அதுவும் என்னிடமல்லவோ இரக்கமற்றவிதமாகப் பேசினார் மனதில் என்ன நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறாரோ அதை நினைத்தால் என் மனம் பகிரென்கிறதே. ஆகடவுளே! நான் நிரபராதி யென்பது உமக்குத்தெரியும். அனாத ரகூகா! நீரேகதி.” என்று புலம்பிக்கொண்டே, காலடியில் வாயில் படி தடுக்கி அதனின்றும் கசியும் இரத்தத்தையும் கவனியாது தனது அறையை நோக்கி நடந்தாள்.

அங்கு தனது தகப்பனைக்கண்டு, தாயிறந்த பிறகு தாயாகவிருந்த தகப்பனிடம் நடந்ததைக்கூறவே, கிழவரும் தன் அருமை மகன் வருந்துவதைக்கண்டு மனத்தில் வருத்தினார். இருந்தாலும் அதை வெளியில்க்காட்டிக்கொள்ளாமல், ஏதோ சமஸ்தான விஷயமான முக்ய விஷயத்தில் ஈடுபட்டிருந்ததினால் அவனைக்கவனிக்கவில்லையென்றும் அதைப்பற்றி வருந்தவேண்டாமென்றும் சமாதானம் செய்து அனுப்பினார்,

அம்புஜத்திற்கு அன்றிரவு உரக்கம் பிடிக்கவில்லை. யோஜித்து யோஜித்துப் பார்த்தும் தன் கணவன் கோபப்பட்டதின் காரணம் விளங்கவில்லை. ஒன்றுமட்டும் அவன் மனதில் 'திடும்' 'திடும்' என்றது. திடரென படுக்கையை விட்டெழுந்து மெதுவாக கதவைத் திறந்துகொண்டு கட்டைவிரலை யூன்றி தன் கணவன் படுக்கையை நோக்கி டெந்தான். அறைக்கதவு சாத்தி உட்பக்கம் தாளிடப்பட்டிருந்தது. துணிந்து கதவின் சாய்பத்தில் சென்று ஓர் துவாரத்தின் வழியாக உள்ளே பார்த்தான். ஹிருதயமானால் ஓர்புறம் பட்டவென்று அடித்துக்கொண்டிருந்தது. கணவன், படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டிருக்கக்கண்டான். உடனே, உறங்குகிறார் என்று ஆச்வாஸம் அடைந்தான். ஆனால் அவர் எால் அசைவதைக் கண்டான். ஆ! அதோ புரண்டுபடுக்கிறார். சற்று கவனிப்போம். பின்னும் புரண்டு புரண்டல்லவா படுக்கிறார். உறக்கமில்லையா? மனோ சஞ்சலத்தினால் உறக்கம் பிடிக்காமல் படுக்கையில் புரளுகிறார்! திரும்பவும் தன்னறைக்கு வந்து அன்றிரவை எப்படியோ கழித்தான்.

கிழவரோ விஷயத்தைக் கேட்டதுமுதல் மனம் ஒரு நிலையில் இல்லாமல் வருத்தினார். முனுசாமி எஜமானன் தன்னைக்கோபத்தில் கூப்பிட்டார் என்று கேட்டதுமுதல் துடித்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

மறுநாள் அம்புஜம் முனுசாமியைக் கூப்பிட்டு முந்தின இரவு எஜமான் அவனை ஏன் கூப்பிட்டார் என்று கேட்டான். அதற்கு முனுசாமி "அம்மா! எஜமான் கோபப்பட்டார் என்று கேட்டவுடனேயே என் பாதிரியும் போயிவிட்டது. இருந்தாலும் விடியற்காலம்போய் என்னவென்று கேட்டேன். ஒன்றுமில்லையம்மா? பேப்பர்காரன் பேப்பர் வைத்துவிட்டுப்போனவென்று கேட்டார்கள். அதற்கு நான் இல்லையென்றேன். உடனே யவர்கள் அவன் வீட்டில்போய் கேட்டுவாச்சொன்னார்கள். நான் போய் விசாரித்தபொழுது, அவனுக்கு உடம்பு செளக்கியமில்லையென்றும் பதில் ஆள் புதிதாகையால் பேப்பர்கொடுக்க மறந்து விட்டிருக்கும் என்றும் சொன்னான். அதற்கு நான் இனிமேல் ஜாகராதையாகவிருக்கும்படி சொல்லிவிட்டு எஜமானரிடம், கேழ்விப்பட்டதைச் சொன்னேன். அவரும் 'சரி' யென்று என்னை யனுப்பிவிட்டார்கள். இவ்வளவுதான்மா" என்றான். அதைக்கேட்ட அம்புஜம் "அப்பாடா. இவ்வளவு தானா! இதற்கா இவ்வளவு கோபம். இருந்தாலும் ஒரு மனிதனுக்கு இவ்வளவு கோபம்கூடாது." என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றான்.

அன்று பகல் பூராவும் ஒரு விசேஷமுமில்லாமல் கழித்தது. சாயங்காலம் பிரபு வெகுநேரம் வெளியே போயிருந்துவிட்டு இரவில் வந்தார். வந்தவுடன் அம்புஜத்தினிடம் மறுநாள் ஊருக்குப் பிரயாணம் செய்யவேண்டுமென்றும், அவசரஜோலி யிருக்கிறதென்றும் அதற்குத் தயாராகவிருக்கும்படி சொல்லிவிட்டுத் தன்னறைக்குப் போய்விட்டார். சேவகன்போய் சாப்பாட்டிற் கழைத்தபொழுது, சாப்பாடாகிவிட்டதென்று சொல்லியனுப்பிவிட்டு மிகவும் களைப்பாயிருந்தபடியால் அயர்ந்து நித்திரை செய்தார்.

இரவு சுமார் 12-மணிக்கு வேலைக்கார முனுசாமி, கிழவர் அறைக் கதவைத் தட்டினான். கதவைத்திறந்ததும் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் ஐம்பு நாடன் 'இங்கு வாரும்' என்று கிழவருக்குச் சைகைசெய்தழைக்கவே அவரும் ஆச்சரியத்துடன் சமீபத்தில் அமர்ந்து என்னவென்று கேட்டார். இன்ஸ்பெக்டர் கூறத்துடங்கி "ஐயா! நான் இப்பொழுது ஒரு சாமாசாரம் சொல்லப்போகிறேன். அது நீர் எதிர்பாராததென்றே நினைக்கிறேன். ஆனால் மிகவும் பெரிய சாமாசாரம். கேட்குப் பயங்கரமாகவிருக்கும். தய ராகவிரும்" என்று சொன்னவுடன் கிழவர் மற்றவர்களைப்போல் உணக்குப் புத்தி சுவாசினத்தில்லத்தான் இருக்கிறதோவென்று கேழ்க்காமல் மிகவும் சிரத்தையுடன் இருந்தார். இன்ஸ்பெக்டர் உடனே "உம்முடைய மரு மகன் ஒரு பெரிய திருடன்" என்றார். பின்னும் கிழவர் 'உணக்கு உதையேகாவது வேண்டுமா' என்று கேழ்க்காமல் மெளனமாக விருந்தார். அதைக்கண்ட இன்ஸ்பெக்டர் "உங்களிடம் முதலில் சொல்லுவதே சரியென்று தீர்மானித்துத்தான் உங்களிடம் கூறினேன். உடனே உங்க ளுடைய மாப்பிள்ளையைக் கைதுசெய்திருப்பேன். அப்பொழுது உமது மகளுக்கு ஆபத்து ஏறடலாம். தவிரவும் பூர்ணகர்பினி, உம்மிடம் சொன் னால் நீர் அவளை முன்னதாகவே பக்குவப்படுத்தி வைப்பீர் என்ற எண்ணத் துடன் சொன்னேன். விஷயத்தை சுவீஸ்தாரமாகச் சொல்லுகிறேன்." என்று கையில் கொண்டுவந்திருந்த ரிக்கார்டுகள் மூலம் ரூபித்தார். அதாவது வாஸ்தவமான பிரபு நேற்றுவரை மேளுட்டிலேயே யிருந்திருக்கிறார் என்றும் அவர் அன்றுதான் பாம்பேயில் கப்பலில் வந்து இறங்குகிறார் என்றும், அது விஷயம் பேப்பர்களில் பிரசுரித்திருப்பதால்தான், தான் போலி ப்ரபுவிற்கு வரும் பேப்பரைத் தடுத்ததென்றும் சொன்னான், உண்மைப் பிரபுவிற்கும், கிழவர் மருமகனுக்கும் அபூர்வமான உருவ ஒற்றுமை யுண் டென்றும், ஒரேயொரு வித்யாசமட்டும் உண்டென்றும், அதாவது இடது காலில் இரண்டு விரல்கள் இயற்கையிலேயே போலியாசாமிக்கு ஒட்டிக் கொண்டிருக்குமென்றும் சொன்னான். கிழவர் அவ்விதமாகத் தன் மருமக னுக்கு இருப்பதாக ஒத்துக்கொள்ளவே, தீர்மானமாக போலியென்று யதரித்துவிட்டது. அந்தப்போலியாசாமி திருடன் என்பதிற்கு போலீஸ் ரிக்கார்டுகள் மூலம் ரூபித்தான். இரண்டு தடவை ஜெயிலிற்கும் கடைசியாக தீவாந்தர சிணுக்கும் அவன் அனுப்பப்பட்டிருந்தான்.

பிறகு இன்ஸ்பெக்டர், தான் கள்வனை அரசுட் செய்யப்போவதாகவும் அதற்குள் கிழவரும் மகளும் எங்காவது போய்விடலாமென்றும் கூறவே கிழவர் சம்மதித்தார்.

இன்ஸ்பெக்டர்:—எங்குபோகப் போகிறீர்கள்? விலாசம்?

கிழவர்:—செங்கற்பட்டில் என்னுடைய நெருங்கிய உறவினர் இருக்கிறார்கள். நான் அங்குச்சென்று விலாசத்தை எழுதுகிறேன்.

இன்ஸ்பெக்டர்:—சரி. நீங்கள் உடனேயே புறப்படவேண்டும். நான் ஒன்று சொல்லுகிறேன். அதாவது நீங்கள் உங்கள் குமாரியை பிரபு அழைத்துக்கொண்டு உடனே செங்கற்பட்டுக்குப் போகும்படி கூறியதாக அழைத்துக்கொண்டு போய்விடுங்கள். அங்குபோய்

வேண்டுமானால் விஷயத்தைச் சொல்லுங்கள். நாழிகையாகிறது. இப்பொழுது கன்வன் கன்றாக உறங்குகிறான். பிறகு அகப்படுவது கஷ்டம். ஜஸ்தி—ஏன் தயங்குகின்றீர்கள்? நான் சொல்வதெல்லாம் பொய்யென்று சந்தேகிக்கிறீர்களோ? இதுதான் வாரண்ட். பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்.

கிழவர் :—அதொன்றுமில்லை.....சரி...பிறகு பார்த்துக்கொள்வோம்.

இளவல் :—நீங்கள் யாரென்பதும் கன்வன் உங்கள் குமாரியை ஏன் மணந்து கொண்டான் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். நீங்கள் புறப்படுங்கள். நான் போகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு திருடினவனை அரஸ்ட் செய்வதற்குப் புறப்பட்டான். மெதுவாகக் கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளேபோய் துயின்றுகொண்டிருக்கும் கன்வனின் கைகளில் விலங்கை மாட்டி அவனை யெழுப்பி, தன்னைப்பின்பற்றி வரும்படி வாரண்டை காட்டினான்.

கன்வன் :—உனக்கு அந்த சிரமம் வேண்டாம். இன்னும் 15-நிமிஷங்களில் நான் சாகப்போகிறேன். சற்றுமுன்பு நீ என்னைச்சோதனை செய்தபொழுதே என் முடிவு நெருங்கிவிட்டதென்று தெரிந்து விட்டது. கதவைமட்டும் திறந்துவிட்டிருந்தால் தப்பியிருப்பேன். ஆகையால் விஷத்தைப் பானம் செய்துவிடுவதே சரி என்று தீர்மானித்து அப்படியேயுண்டு 30-நிமிஷங்கள் ஆகின்றன. இன்னும் 15-நிமிஷங்களில் உயிர்துறக்கப்போகின்றேன். ஆ! என் கண்மணி அம்புஜம் காதில் விழுமேயானால்..... உயிர்துறந்து விடுவாளே!” என்று மூர்ச்சையடைந்தான்.

கிழவர் செங்கற்பட்டில் ஓர் தனவந்தர். அவருடைய பணத்தைக் கருதியே பலராமன்—அதுவே அந்தக்கன்வன் பெயர்—அம்புஜத்தைக் கவியாணம் செய்துகொண்டான் என்று சொல்லலாம். எப்படியிருப்பினும் அவனது காதல் உண்மை என்பதாக அவன் முகத்தோற்றம் கூறியது. சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் பலராமன் இவ்வுலக வாழ்க்கையை நீத்தான்.

ஐம்புராதன் சில நாட்கள் கழித்து செங்கற்பட்டுக்குக் கிழவர் சொற்படிக்கு வந்து சேர்ந்தார். அங்கு துக்கமே உருக்கொண்டது போன்ற கிழவரைக்கண்டார். கண்டதும் இன்ஸ்பெக்டர் மனது, தடதடவென்று அடித்துக்கொண்டது. “எல்லோரும் செனக்கியந்தானே!” என்று கேழ்க் கவே கிழவர் ‘ஆம்’ என்று சொல்லி ஐம்புராதனை உள்ளே அழைத்துப் போய் சாப்பாடு செய்வித்தபிறகு “நான் நினைத்தபடியே காரியங்கள் முடிந்துவிட்டது. நான் எவ்வளவோ பக்குவமாக சமாசாரத்தைச் சொல்லிய போதிலும் அம்புஜம் அரைக்கேட்டு உடனேயே உயிர் நீந்தான். குழந்தையும் சுகமாகப்பிறந்தது தாயிறந்துபோயும் குழந்தையின்னும் உயிருடன் இருக்கிறது” என்று கண்ணீர் விட்டார்.

இளவல் :—பாவம். என்னசெய்வது. தலை விதிதான்.

கிழவர் :—உங்களிடம் ஒன்று கூறவேண்டியிருக்கிறது. அதாவது ‘நான்

சொற்பாட்களில் உயிர் நீத்துவிடுவேன். என் தேகஸ்திதி யப் படித்தான் இருக்கிறது. ஆகையால், தங்கள் சம்மதத்தின் பேரில் தங்களை அந்தக்குழந்தைக்கு கார்டியனாக நியமிக்கப்போகிறேன். பாலகன் முகத்தில் புத்திநீக்கியும் ஜீவலிங்கிறது. உயிருடன் இருந்தால் நன்கு முன்னுக்கு வருவான் என்றே நினைக்கிறேன். அப்படி அகாவுத்தில் அவன் இறக்கும்படிநீக்கில் ஸதவீஷயங்களுக்கு என்னுடைய சொத்துக்களை விநியோகம் செய்யவேண்டுமென்பதாக உயில் எழுதிவைத்திருக்கிறேன். தங்கள் வீட்டம் எப்படியோ?

இன்ஸ்:—நான் அந்தக் காரியத்தைச் சந்தோஷமாகச் செய்கிறேன்.

கீழவர்:—இப்பொழுதுதான் என்மனம் குளிர்ந்தது.

இன்ஸ்:—மிகவும் சந்தோஷம். என் மனைவியும் ஒரு மாதத்திற்குமுந்தான் பிரஸவித்தான். ஆகையால் இந்தக்குழந்தையும் அவளே வளர்க்கட்டும்.

கீழவர்:—மெத்த சந்தோஷம். இப்படிப்பட்ட நண்பர்கள் தான் என் வயிற்றிற்கு பால்வார்க்கிறார்கள். ஏதோ என் உயிர் நீங்கும்வரை குழந்தையின் பக்கலில் இருக்கவேண்டுமென்ற ஆசையினால் தங்களுடனேயே நானும் வசிக்க விரும்புகிறேன். தயவுசெய்து இந்த கோரிக்கையும் கிறைவேற்றவேண்டுகிறேன்.

இன்ஸ்:—ஆகா தடையன்னில். என் தகப்பனர் ஸ்தானத்தில்வைத்து தங்களைப்பாவிப்பேன். சென்னைக்குப் புறப்படுவோமா?

கீழவர்:—சரி புறப்படுவோம். எல்லாம் ஈசன் செயல்.

அச்சுபீசில், புரூவ் (proof) எடுத்துக்கொடுக்கும் பொழுது வரிகள் கோணலாகவும், ஏறி இறங்கியும் இருந்தன. அதைப்பார்த்த டாட்டுப்புரத்தான் ஒருவன் “கோடு போட்ட காகிதத்தில் அச்சடித்தால் என்ன?” என்று கேட்டான்.

* * * *

உபாத்தியாயர்:— அடேய் கிருஷ்ண! தீயினால் என்ன உபயோகம்?

கிருஷ்ணன்:— பீடி, பற்றவைக்கலாம் சார்!

கான வித்யா ப்ரகாசினி.

உ ஸ்ரீராமஜெயம்.

திருவருளும் தொழில்முறை.

(மாந்தை, சா. கிருஷ்ணய்யர்.)

நாட்டின் நலன்.

என்னாட்டிலும் சிறந்த பொன்னாடெனப் பெருமைபடக்கூறப் பெறும் நம் இந்திய நன்னாணது பல்வளங்களும் செறிந்த பண்புடைகாடென்பது பல்லோரும் ஒப்பமுடிந்த தோருண்மைக் கூற்றும்.

நலம் பலபெற்றிலங்கும் நம் நாடானது பண்டைநாளிருந்தே—ஏனென்பன்றிகளும் விழித்தெழுதற்கு முன்பே பல்வகைக் கலைகளினும் மேம்பட்டு விளங்காநின்றது. நம் நாட்டின் நளி சிறந்த தொழிலாம் உழுதொழிலானது உயர் வாழ்க்கற்கு இன்றிமையாத தோரு நற்றொழிலாம். அத்தொழிலானது நாடுதோன்றிய காண்முதலாய்க் குன்றின் மேலிட்ட விளக்கீயை ஒளிர்நின்றதென நான் முகத்தால் நன்கறியக் கிடக்கின்றது.

பேரறிவினராய பண்டைநாட் பெருங்கிழவர் பலரும் உழுதொழிலே உயர்தொழிலாமெனச் சிறப்பித்துக் கூறிப்போந்துள்ளார். பண்டைநூல் எந்தூலை நோக்கினும், நிலவனம்—நீர்வனம்—உழுதொழில் ஆகியவை களைப்பற்றிச் சிறப்பித்துக் கூறுகிருக்கக்கண்டால் மிக வரிதேயாம்.

பிறநாட்டினின்றும் நம் நாடு வந்த பேரறிவினர் பலர், 'இயற்கை வளம் பெற்றிலங்கும் நாடு இந்திய நாடு' யெனக் கூறிப்போந்துள்ளனர். நம் நாட்டினிடை விளையப்பெறாத நற் பொருள் ஏதுமில் யென்பர்.

ந ல ன ழி வு .

பல்வகையான சீரும் சிறப்பு முற்று விளங்கிய நம் நாடு—பிறநாட்டவர் பலராலும் புகழ்ந்துரையாடப்பெற்ற பெருமை மிக்க நம் இந்திய நாடு, இந்நான் எந்நிலையிலிருந்து வருகின்றது? ஆ! காணவும் கண்கள் கூசுகின்றதே! கேட்கவும் கதி கலங்குகின்றதே! எண்ணவும் உடல் நடுக்குறுகின்றதே! அப்பப்பா! என்னே காலத்தின் கோலம்!

பசி யென்னும் பேச்சையே கேட்டரியாத நம் நாட்டில் இது போழ்து எங்கணும் 'பஞ்சம் பஞ்சம்' என்னும் பேச்சே பெரும்பேச்சாய் நிலவலாயிற்று. மிக்க மேலான தொழிலாய், உயர் நலம் பயக்கும் உரிமைத் (ஸ்வதந்திர) தொழிலாய் எண்ணப்பட்டுவந்த உழுதொழில், இக்காலத்து இளைஞர்களால் மிக்க இழிதொழிலாமென எண்ணப்பட்டுப் புறக்கணித்தோதுக்கப்பட்ட ஒரு தொழிலாய் விட்டிருக்கின்றது. என்னே அறியாமையென்பது! எல்லாம் தலைகீழ் பாடமாயுள்ள இந்நாளில், உயர்தொழில் இழிதொழிலாய் எண்ணப்படுவதுவும் இயல்பையாம் போலும்!

உ மு தொ ழி லி ன் உ ய ர் வு .

“ உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்மற் றெல்லாம்
தொழுதுண்டு பின் செல்பவர் ”

எனத் தண்டமிழ் மறை முறையிடுகின்றது.

‘ தாமும் மனிதராய்ப் பிறந்திருந்தும் பிறரைத் தொழுது அவர் சில
கொடுக்கத் தம்முயிர்காத்து அவர் பின் செல்வார் , தமக்கு உரியரல்லவர் ’
என்பதாம் நம் நாயனாரின் கருத்து.

உழுதொழில் செய்து உண்டு மகிழ்வோரே உயிருடன் வாழ்வோ
ராய் எண்ணப்படுவர்; அன்னவரே தமக்குரியராவர்; அத்தன்மையரே உரிமை
பெற்றுலவும் உயர் மக்களாவர்; ஏனைத் தொழிலாற்றுவோர் அவர் தம்
(உழுதொழிலாளர் தம்) கைபார்த்து நிற்பவராவர்.

எத்தொழில் புரிதற்கும் இவ் யாக்கை கண்ணிலையில் நிலைத்
திருத்தல் வேண்டும். இவ்யாக்கையோ ‘சோற்றலாகிய சுவர்’ ஆம். உண
விற்காம் பொருளோ உழுதொழிலானரது உழைப்பின் மிகுதியான் பெறப்
படுகின்றன. ஆகலான், உழுதொழிலொன்றே ஏனை எத்தொழிலினும்
சிறந்த நற்றொழிலாமெனப் பெறப்படுகின்றதன்றோ ?

எர்த்தொழிலின் இனிமைபற்றி எழுந்த இன்கவிதைகள் எண்ணிறந்த
னவாம். அவற்றில் பொதிந்துள்ள அரும்பொருள்கள் ஆழ்த்து ஆராயற்
பாலதாம். அவ்வாராய்ச்சியின் திறம்வந்தோர் ஏனை எத்தொழிலையும்
ஏறெடுத்தும் பாரார் என்பது திண்ணம். திண்ணம், திண்ணம்.

ந ன் னு டு .

“தள்ளா விளையுளும், தக்காரும், தாழ்விலாச்
செல்வரும் சேர்வது நாடு ”

‘ குன்றாத விளையு செய்வோரும், அறவோரும், தாழ்விலாச் செல்வ
ரும் சேர்ந்து வாழ்வதே நாடாம் ’ என்பது எயனாரின் கருத்தாம்.

எர்த்தொழில் நீங்கலாய் ஏனைத் தொழில் செய்வோரது உடல்
வளர்ச்சிக்காம் உணவுப்பொருள்களைக் குறைவில்லாது விளைவிக்கும் பயிற்
தொழிலாளரும்; தம் உழைப்பின் பயனாய் அடைந்துள்ள பெரும் பொருளை
உருக்குலைத்தோர்—ஒரு தொழிலைச் செய்தற்கான உடல்வலியற்றோர்—உரு
ப்பு நலனிழந்தோர் முதலாகியவர்க்கு உண்பொருளும், உடை வகையும்
வழங்குவதற் செலவிடும் அறம்புரியும் கருத்துடைச் செல்வரும்; அறவழி
பிறழாக் கேடில்லாச் செல்வம் படைத்தோரும் ஒருங்குகூடி உள்ளக்கருத்
தின் மிக்க ஒத்தவராய் வாழும் நன்னாடெனத்தரும்.

‘ ஏருடையான் வேளாண்மை தானினிது ’ என்னும் அருண்
மொழி ஊன்றி நோக்கற் பாலதாமன்றோ ?

இயற்கை வளம் செறிந்த நம் இந்திய நாடு—பல் பொருளும் தரும் பண்புள்ள நம் பரதநாடு—காடு, மலை, யாறு முதலாகிய வளந்தருமினம் நிறைந்த நம் நன்னாடு இது போழ்து என்நிலையிலுளதென எண்ணுவோரின் இதயம் துடிக்கும் எனப் புகல்வது மிகைப்படப் புகன்றதாகாதன்றே?

நாடு நலம்பெற

நம் நாடே போன்று இயற்கை வளம் மிகுதியும் பெற்றில்லாப் பிற நாடுகளினின்றும் இது போழ்து நம் நாடு, ஊண், உடை முதலிய வாழ்க்கைக்குரிய பொருள்களை எதிர்தொக்கியிருக்கும் இன்னிலை முன்னிலையாய நன்னிலையாமோ? இவ்வழி நிலையின் நீங்கி நம் நாடு முன்னிலையெய்தற்காம் வகையினை செய்தற்கான ஆற்றலொழிந்தவரோ நம் நாட்டு மக்கள்? உயர்வின்னதுதாழ் வின்னதெனப் பகுத்தறியும் திறனையடைந்திலரோ? அதமம் சேவகா வருத்தி—ச்வவ்ருத்தி' எனப் பலவாறிகழ்ந்தரைக்கப்படும் அடிமைத் தொண்டாற்றுவதில் மக்களுக்குள்ள பற்றுதல் ஒழிந்து தம் உரிமையுடன் வாழ்தற்கான எண்ணம், பற்றுதல் மிகைப்படிந் நம் நாடு முன்னிப்போல் பொன் விளையும் நாடாய் விளங்குதற்குப் பன்னாாமோ? ஆகலான், இது போழ்து நம் நாடு வேண்டுவதென்ன? மக்களது மனம் பற்றுதலேயாம். எவ்வகையான்? பிறர்க்கடிமையாய் நின்றலின் பாலுள்ள மோகம் ஒழிந்து, தம் உரிமையுடன் வாழ்வாகிய உழுதொழில், ஏனைக் கைத்தொழில் ஆகியவற்றைச் செய்தலில் பற்றுதல் வைத்தலேயாம்.

பணத்தால் பெருத்தோகும், படித்துப் பட்டம் பெற்றோரும் பட்டிக் காட்டில்வாழும் பாமரமக்களை எட்டியும் பார்ப்பதில்லை. அன்னோர் பிறந்த விடம் காட்டுப்புறமேயாயினும், நகரங்களில் வாழ்தற்கே வருப்பமகொள்கின்றனர். அதன் பயனாகத் தாம் நாகரிகம் வாய்ந்த நகரமாந்தரெனவும், நாட்டுப் புறத்தாருடன் கூட்டுறவு கொள்ளுதல் இழுக்கெனவும் எண்ணத்தலைப்படுகின்றனர். ஒருக்கால் நாட்டுப்புறத்தாரைக்காண வேரிடினும், அன்னவரை நகர ரெனவெண்ணிப் புறக்கணித்தொதுக்கவும் முற்படுகின்றனர். இவ்விதமாகிய எண்ணத்தை என்னென்றுரைப்பது? உண்மையில் நகரத்து வாழ்வோரை விட நாட்டுப்புறத்து வாழ்வோரே நேர்மையானவரெனக் கூறலாம். நகரத்து மாந்தருக்கிருப்பதைவிட நாட்டுப்புறத்தாரிடைதான் நன்னிலைவு, நன்னோக்கம், சுற்றம் தழுவி நின்றல், பெரியோரிடத்துப் பணிவு மக்களிடத்தன்பு, ஒருமை, உயர்தன்மை, கடவுப்புத்தி, ஆகிய நற்குணங்கள் மிகுத்திருத்தலைக்கூறலாம். ஆகலான், நாட்டுப்புறத்தாரை நகராய் எண்ணுதலே இழுக்காமன்றி, அவர்களுடன் கூட்டுறவு கொள்ளுதல் எத்துணையும் இழுக்காகாது.

என்செய்தல் வேண்டும்?

படித்த மக்களும், பணம் கொழுத்த மக்களும், நாட்டின் நலம்பற்றிச் சிறிதும் எண்ணாது, நகரங்களையடைந்து (என்? நகரங்களை யென்று கூறுதலே சாலப்பொருத்தமாம்) அடிமைத் தொண்டாற்றுவதையும், கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோல் மெனத்திரிந்துழல் வகையும் அறவே விடுத்து, நாட்டுப்புறங்களை நண்ணிப் பாமரமக்களிடைப் பழகி, அன்னோர் பரதேசம்

சென்று பல்வகையான இன்னலடைந்து வருந்தாவண்ணம் தடுத்துப் பண்புள்ள தோழிலாம் பயிர்ந்தொழில், ஏனைக் கைத்தொழில் இவைகளின் அருமை பெருமையினை அவர்கட்கெடுத்துரைத்து, உறுவகைத்தாய தொழில் முறையினைச் செய்தற்குப் பல்வகையானும் உதவியாய் கிற்பரேல், நோக்குவார் அற்று நிலைகுலைந்து நிற்கும் நம் நாடு—செய்வாற்றுச் செயலொழிந்து நிற்கும் நம் தேயம் முன்னாள் அடைந்திருந்த நன்னிலையினை யடைந்து நன்னடனத் திகழ்தல் கூடும்.

“தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக, அஃதிவார்,
தோன்றவிற் றேன்றமை நன்று”

என்பதாய் தண்டமிழ் மறைபறையறையா நிற்பதை உள்ளத்து உன்னுங்கால் எவர் மனம் தான் நன்மை செய்தலை நாடா நிற்கும்?

“நாடெங்கும் வாழக்
கேடொன்றுமில்லை”

(முற்றிற்று.)

ஓர் பத்திரிகையில் பின்வருமாறு ஓர் விளம்பரம் காணப்பட்டது.

“——பஸ்பத்தினால்——வியாதியை கொடியில் போக்கடித்து விடலாம்.”

ஸர்டிபிக்கேட்.

“நான் பட்ட கஷ்டம் சொல்லத்தரமன்று”

* * * *

ஓர் கூட்டத்தில் சமீபத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த இரண்டு நண்பர்களில் ஒருவர் “ஸார், ரொம்ப ஸ்லட்ரி” (Solitry) யாகவிருக்கிறது” என்றார். இதை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொண்டிருந்த மற்ற நண்பர், பின் பொரு சமயம், அந்த வார்த்தையை யுபயோகிக்கக் கருதி “ஸார் ரொம்ப டிஸன்ட்ரி (Dysantriy) யாக விருக்கிறது” என்றார்.

* * * *

தகப்பனர்:— அடேய், உன் பெண்டாட்டி சொல்வதைக் கேட்டாயா? பஞ்சிலும் இலகுவாய் பரந்து, இழிந்துணக்காகப் பாடுபட்டு நான் உன்னை மனிதனாகினைத்துக்கு எனக்குக் கூலியா இது? வேலைக் காரனைவிட்டா எங்களை ரெட்டித்தள்ளச் சொல்லுகிறாய்?

மகன்:— அதெல்லாம் இருக்கட்டும். நீயும் அம்மாவும் காதுக்குக்காது வச்சாப்போல அந்நியோந்நியமாயிருக்கிறீர்களே! அதுபோல் நங்களுமே இருக்கவேண்டாமா?

குமரகுருபாரும் தமிழ்நாடும்.

(குஞ்சு)

தமிழ் நாட்டின் தவப்பயனாகிய குமரகுருபார், ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் சிறந்த வேளாள குல விளக்கான சண்முகசிவாமணிக் கவிராயருக்கும், சிவ காமியம்மைக்கும் புத்திரராகத்தோன்றினார். தனிமையிலும், துயரிலும், அமைதியிலும் மூழ்கியிருந்த அவரது பெற்றோர்களின் நெடுநாளைய பிரார்த்தனை—வெகுநாளைய கனவு— ஓராண்மகவு தோன்றியதால் பயனடைந்தது. எனினும் அவ்விளம் பாலனிடமிருந்து தாங்கள் அனுபவிக்கக்கூடிய மழலை யின்பத்தை யிழந்துவிட்டிருந்தனர். ஏன்? குழந்தைதான் பிறந்த ஐந்தாண்டு கள்வரை ஊமையாகவே யிருந்தது. இனிமேல் சும்மாயிருக்கக்கூடாதென்று கருதிய அவரது பெற்றோர்கள் தீருச்சீரலைவாய் முருகனிடம் தங்கள் குழந்தையின் ஊமைத்தன்மை நீங்குமாறு வேண்டினர். குமார்கடவுளும் அக்குழந்தை பால் அருள் சுரக்கத்தொடங்கினார். இலக்கியப் பயிற்சியில் எழுத்தறிவுகூடவில்லாதபாலன், வேதாந்தத் தெளிவும், சைவத்தின் சாரமாயும் விளங்கும் 'கந்தர்வலி வெண்பாளைப்' பாடியருளினான். தெய்வத்தின் தயை, பக்தியினால் மலர்ந்த இக்குழந்தையின் நெஞ்சினுட் புகுந்துபற்றி ஒருகணமாத்திரத்தில்,

“ஆசமுதற் நாற்கவியும் அட்டாவதா னமுஞ்சீர்
பேசமியல்பல் காப்பியத் தொகையு—மோசை
எழுத்துமுதலா மைந்திலக் கணமுந் தேய்ந்து”

பழுத்த தமிழ் புலவராக்கிவிட்டது.

இசை நலம் வாய்க்கப்பெற்ற நம் அடிகள், பெற்றோரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு வடதிசை நோக்கிச் சென்றார். இடை வழியே மீனாட்சி யம்மைப் பிள்ளைத் தமிழை திருவாய் மலர்ந்தருளினார். இதுதவிர பல பிரபந்தங்களையும் செய்தனர். சொற்சுவையும், பொருட்சுவையும் சேர்ப்பெற்றுள்ள இவரது பாடல்கள் சங்ககாலத்து இலக்கியங்களுக்குச் சற்றும் இளைத்தவையல்ல. தமிழோடு பிறந்து பழமதுரைமீல் வளர்ந்த கொடியாகிய அங்கயற்கண் அம்மைமே கன்னி வடிவெடுத்து நம் அடிகளின் பிள்ளைத் தமிழை சிரவணக் கஞ் செய்தாளென்றால் கவிதையின் இனிமைதான் என்ன?

பிரகிருதி தேவியின் செளந்தர்ய நிலயமாகிற குறிஞ்சி நிலத்து மக்களான குறவர்களின் குறிசொல திறனும், நாட்டன்பும், சிவபக்தியும் கவியின் மனதை ஆகருவித்துவிட்டன. குறமக்கட் தமது நிலத்தின் செழிப்பையும் தாம் செய்யும் தொழிலின் ஏற்றத்தையும், தம்மிடம் விருந்தாக மக்கள் வரும்

பொழுது எத்தகைய உணவிட்டுப் பேணுவர் என்பதும், தமது வினையைக் கெடுக்கின்ற முறையையும் குறமகள் விளக்கிக்காட்டும் பாவனையாகப் பாடல் களைப்பாடும் பொழுது, கவிதன்னையே முற்றிலும் மறந்துவிட்டுத் தனிவயத் தனிவிருக்கும் குறமகளாகவே எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்.

“கொழுங்கொடியின் விழுந்த வள்ளிக்கிழங்கு கல்லியெடுப்போம்
குறிஞ்சிமலர் தெரிந்து முல்லைக் கொடியில்வைத்துத் தொடுப்போம்
பழம்பிழிந்த கொழுஞ்சாறுத் தோலும் வாய் மடுப்போம்
பசுந்தழையுமரவிரியு மிசைத்திடவே வுடுப்போம்
செழுந்தினையு நறுந்தேனும் விருந்தருந்தக் கொடுப்போம்
சினவேங்கைப் புலித்தோலின் பாயலற்கண் படுப்போம்
எழுந்து கயற்கணி காவில் விழுந்துவினைக் கொடுப்போம்

எங்கள் குலக் குறிக்கடுத்த வியல்பிதுகாண் அம்மே! என்ற பாட்டில் செழுந்தினையும் நறுந்தேனும் விருந்தருந்தக் கொடுப்போம் என்றது, தேனே: தெவிட்டாதவயிர் தமா? செந்தமிழிசை வெள்ளமா? நம் கவி தமிழ் நாட்டிற் களித்திருக்கும் விருந்து!

செந்தமிழ் தந்த சிவபெருமானைப்பார்த்து,

‘பொழிந்தொழுகு முதுமறையின் சுவைகண்டும், புத்தமுதம்
வழிந்தொழுகுந் தீந்தமிழின் மழலைச் செவிமடுத்தனையே!

யென்று கூறுகின்றார். இது பத்தியின் சக்தி நிரம்பிய ஞானசம்பந்தரது சரி தத்தை நினைவுறுத்துகின்றது. மூவாண்டுகள் கூட முற்றுப்பெறாத குழந்தை யாகிற சம்பந்த மூர்த்திகள் குளக்கரையின் மீதிருக்கும்பொழுது பசியெடுத்த தனல், ‘அம்மே! அப்பா! வென்றழைத்த சொற்கள் பரமனது கருணையொழுகு நெஞ்சினையள்ளிக்கொண்டன. உடனே, இறைவனும் தன் தேவியை அழைத்து அச்சிக்விற்கு, ஞானப்பால் ஊட்டுமாறு பணித்தார்:- மழலைமொழிக் கோர் தனிச்சுவையுண்டு மக்கட் பேறுடையவர்கள் தங்கனது குழந்தைகளின் தீஞ்சொல் மழலை மொழிகளை கேட்டிராராயின், குழந்தைகளிடமிருந்து தாங்கள் அதுபவிக்கும் இன்பத்தில் செம்பாதிக்குமேல் இழுந்துவிட்டவர்களே இசையின்பத்தினும் இன்சுவைப் பழுத்தது மழலையே. அதிலும் விசேஷமாக இளந்தமிழ் மழலையின் சிறப்பு ஒப்பற்ற தன்மை வாய்ந்தது,

தனது பண்கண்டளவிலே பெருமன்னரையும் பணியச்செய்த அமிழ் தினுமினிய தமிழ் மணமே வீசும் கலைமகளை

“படைப்போன் முதமாம்”

விண்கண்ட தெய்வம் பஸ்கோடியுண்டேனும் விளம்பிலுன்போல் கண்கண்ட தெய்வம் உளதோ?

“வென்று பெருமையாகவும், தமிழின்”

தனியேற்றத்தையும் பின்வருமாறு கூறுகிறார். அது இறைவனைப்பார்த்துக் கூறியதாகும்.

தமர நீர்புவன முழுதொருங்கீன்றான்
 தடாதகாதேவி யென்றொருபேர்
 தரிக்கவந்ததுவும், தனிமுதலொருக்
 சவுந்திரமாறன் ஆனதுவுங்
 குமரவேள்வமுதி யுக்கிரன் எனப்பேர்
 கொண்டதுந் தண்டமிழ் மதுரங்
 கூட்டுணவேழந்த வேட்கையாலேன்ல்
 கோழிநயிற் பெருமையாறிவார்?

எந்நாளந் தமிழ்க்கவிதையிலே நிலையாம் இன்பம் அறிந்து கொண்டவர்களுக்கு இவ்வண்மை விளங்காமற் போகாது. தேசபத்த, ஆசகவி, பாரதியாரும், 'தென்னூற்ற தமிழமுதின சுவைகண்டார், இங்கமரர் சிறப்புக் கண்டார்,' என்றாகுநிய கவியடியினையுங் கவனிக்கவேண்டுகிறோம். ஏழ்கடல் வைப்பினும் தன்மணம் வீசியிசைகொண்டு நிற்பது தமிழ்மொழி, வானமளந்ததனைத்தும் அளந்திடும்வண்மொழி நம் அன்னை மொழி

செந்தமிழ் மணக்குஞ் செவ்வாயராகிய குமரகுருபரர் நாயகி பாவத் தையங் கையாண்டு அதுபவிக்கிறார். கரும்புயில்லேந்தி, அரும்புகளைத் துணையறமுகளர் மீது அனங்கன் கொட்டிவிடுகின்றான். அதோடுகூட மதியம், தென்றல், இளவாடை முதலியனவுங்கூடிவிட்டால் அம்மங்கையர் என் செய்வார்? அப்பொழுது

“தண்டேன்”

ஊற்றிருக்கும் பொழிற்கயிலைவீற்றிருக்கும் பெருமானாக் குறையீர்! அந்தோ! மாற்றிருக்கும் பசும்பொன்முலை யுயிரிருக்கும் இடந்தேடி வருந்தித் தென்றற் காற்றிருக்கும் தமிழ் காட்டில் குடியிருக்க முடியாது,

என்று கூறி வண்டுகளை

நாயகன்பால் அவன் வருகையை யெதிர்பார்த்துத்தா காகவிடுகின்றான் தலைவி. இதனால் சிறிதுகூட பயன்பெறாததாலும் மன்மதனது எதிர்ப்பைச் சகிக்க முடியாததாலும் இறைவனைப்பார்த்து, வீரமென்பது கரும்புயில்லைத் தாங்கிய மன்மதனுக்கே குணமாக அமைந்தகிடக்கின்றது. நீரோ அவ்வனங்களைப் பகைத்தீர் இன்றும் பகைகொண்டுள்ளீர் இதனால் ஆகும் பயன்தான் என்ன? எனது வருத்தங்கண்டபிறர் என்னிடம் தங்கட்கு அன்பில்லை யென்றுநீனைக்கின்றீர்கள் இதனால் உமக்கு யென்பால் உரிமைதான் என்ன? வென்று பொருள்படும்படி

“வீரமென்பது விண்மதற்கே குணம்
 கோரமென்பது கொண்டிருந்தாவதென்
 ஈரமென்பதில்லை யிவர்க்கென்றதால்
 வாரமென்பதி வாழ விழுத்தரே

யென்றுகூறி இரங்குகின்றான்

நாயகி பாவத்தில் இவர்பாடிய பாட்டுக்கள் பல; அவை யெல்லாம் தனிச் சிறப்போடு கூடின. வெகுயெள்தில் படிப்போர் நெஞ்சைப் பறித்துக்கொள்ளும் ஆற்றல் வாய்த்தவை.

சோமுவின் முடிவு.

“ராஜன்” எழுதியது

“நான் இதுவரை இதுபோல, கடினமான கேளைக் கண்டதில்லை, எவ்வளவோ ஜாக்ரதையாக முயன்றும் எதிராளி, கூடயிருந்து செய்தது போல் விஷயங்களைக் கண்டுகொண்டிருக்கிறேன்.” என்றான் நண்பன் சோமு. நான் மௌனமாக விரும்பினேன்.

பின்னும் கூறத்தொடங்கி “சிலந்திப்பூச்சிபோல் 10 மைலுக்கப்பால் உட்கார்ந்துகொண்டு விஷயங்களை யறிந்து கொள்கிறான். உண்மையில் அவன் அபாரசக்திவாய்ந்தவனே. அவன் மூளைமட்டும் நல்ல பாதையில் சென்றிருக்குமானால், அவன் உண்மையில் நல்ல கீர்த்தியடைந்திருப்பான்” என்றான்.

“பின் அவனைப்பற்றி நன்றாய் அறிந்துகொண்டிருக்கிறாயென்று நினைக்கிறேன்” என்றேன்.

“ஆம், முதலில் அவன் ஓர் காலேஜில் பிரபல கணித சாஸ்திரியாக விருந்தான். பின்பு மூளை தவறான பாதையில் செல்லவே, மகா பயங்கரமான காரியங்களில் ஈடுபட்டு உழன்று கொண்டிருக்கிறான். இந்த ராஜதானி முழுவதிலும் அவனுடைய ஆட்கள் நிறம்பியிருக்கின்றார்கள். பின்னும் பிரபலமான திருட்டு, கொலை முதலியவைகளில் அவன் சம்பந்தப்படாதது இல்லை எனலாம். அதனாலேயே அனேகம் கண்டுபிடிக்கமுடியாமலே போய்விட்டன.”

“நீ அவனை நேரில் கண்டதுண்டா?”

ஆம், சில நாளைக்கு முன்பு நான் என்னுடைய அறையில் உட்கார்ந்து கொண்டு யோசித்துக்கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது தாழ்ப்பாளைத் தள்ளிக்கொண்டு ஒருவன் துழைந்தான். உடனே அவனைக் கண்டுகொண்டேன். அதனால் மெதுவாக மேஜைக்குள்விருந்த ரிவால்வரை யெடுத்து என்னுடைய துழைத்துக்கொள்ள முயன்றேன். அதை கொடியில் கண்டு கொண்டஅவன் ‘கெட்டித்த துப்பாக்கியை சட்டைப்பையில் வைத்துக்கொள்வது எப்பொழுது அபாயமே’ என்றான். உடனே நான் அதையெடுத்து மேஜை மேல் வைத்தேன். பிறகு அவன் ‘என்னை யாரென்று உனக்குத் தெரியாது என்றே நினைக்கிறேன்’ என்றான். அதற்கு நான் ‘இல்லை முற்றிலும் அறிவேன்’ என்றேன்.

‘பின் நீ யென் பாதையைவிட்டு வெளியேற மாட்டாயா?’ என்றான்.

‘முடியவே முடியாது’ என்றேன்.

உடனே அவன் தன் சட்டைப்பையில் கையை நுழைக்கவே, என் கை மேஜையின் மேலிருந்த துப்பாக்கியை ஈடியது. அதைக்கண்டு அவன் கைகத்து, பையிலிருந்த ஓர் சிறு புத்தகத்தை யெடுத்து 'நீ யென்பதை யில் ஜனவரி 184௨ நுழைந்தாய். அதுமுதல் என்னுடைய காரியங்களுக்கு தடைசெய்து வருகிறாய். பிப்ரவரி 12௨ என்னெதிர்ப்பட்டாய். அன்றே யுன்னை முடித்திருப்பேன். ஆனால் வேறு காரணங்களுக்காக உன்னை விடுத் தேன். அதே 25உயன்று போலீஸ் பந்தோபஸ்துடன் என் வாசல் தானத்தையடைந்தாய். அதனால் நாங்கள் ஓடி மறையவேண்டியதாயிற்று. இன்று காலை என்னுளால் முறியடிக்கப்பட்டாய், ஆனால் தப்பித்துக்கொண்டாய்' என்று முடித்தான். அதற்கு, நான் "உன்ஆள் போலீஸ் பந்தோபஸ்தில் இருக்கிறான்" என்றேன். அவன் பின்னும் கைகத்து 'அவன் மீட்கப் பட்டு எங்கு மணி ரேம் ஆகின்றது' என்றான். நான் 'ஆ' வென்றேன். 'கண்டசியாக உன்னைக் கேட்கிறேன், மரியாதையுடன் என் பாதையை விட்டகன்றுவிடு' என்றான். அதற்கு நான் மறுக்கவே 'உன்னால் என்னைப் பிடிக்கவே முடியாது இது நிச்சயம். இனிமேல் உன் ஆயிச மணிக்கணக் கில்தான்' என்று சொல்லிவிட்டு வெளியே சென்றான்" என்றான் சோமு.

நான் அப்படியே பிரமித்து நின்றேன்.

கண்பன் "நான் உன்னை யொன்று கேட்கிறேன் அதாவது உடனே காயிருவரும் ரங்கூன் போகவேண்டும். ஒருமாதம் கழித்துத் திரும்பவேண்டும்" என்றான்.

"இவ்வளவு தூரம் விஷயங்களை யறிந்திருத்தும் அவனையேன் போலீஸில் பிடித்துக்கொடுக்கவில்லை?"

"அப்படிச் செய்வதால் எனது மூன்றுமாத வேலையும் அடியோடுதொலைந்துபோகும். அவன் தகப்பட்டுவிடுவான். பின்அவனது கூட்டாளிகள்?"

"பின் எல்லோரையும் ஒரே மூட்டையாகப் பிடிக்கவேண்டுமென்று நினைக்கிறாயா?"

"ஆம், அதற்கு ஒருமாத வாயிதா வேண்டும். அது வரை நாம் இரங்கோனில் இருக்கவேண்டும்."

"அப்படியே செய்வோம்" என்றேன்.

"அதிலும் முன் ஜாக்ரதையுடன் நடக்கவேண்டும். அதாவது நாளை காலை நீ உனது சாமான்களை மூட்டைகட்டி விலாசமெழுதாமல் ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு அனுப்பிவிட்டு, ஒருமணி நேரங்கழித்து, அதாவது 8-மணிக்கு அடுத்த தெருவில் நின்று கொண்டிருக்கும் வண்டிகளில் முதலிரண்டையும் விடுத்து மூன்றாவது வண்டியிலேறி பேக்கர் தெருவிற்கு வா, அங்கு தயாராக ஓர் வண்டி காத்திருக்கும். அதன் சாரதி ஓர் கறுத்துத் தடித்த மணிகன் மீசை தாடி யெல்லாம் நிறையவிருக்கும். அதில் நீ ஏறுவதுதான் தாமதம் வேருவேகமாக ரயிலடியை நோக்கிப் புறப்படும். வண்டியைவிட்டிற்றங்கி, அந்த சாரதியிடமிருக்கும் இரண்டு டிக்கட்டுகளையும் பெற்றுக்கொண்டு, முதலாவது முதல் வகுப்பில் உட்கார்ந்துகொள். நானும் வந்து சேருவேன். நான் சொன்னவை யெல்லாம் கவனத்திலிருக்கின்றனவா?"

நான் தலையை யசைக்கவே, நண்பன் என் வீட்டுப் பின்புற வாயில் வழியாக வெளியே சென்றான்.

* * * * *

ரெயில் புறப்படுவதற்கு 5 நிமிஷங்களேயிருந்தன. நான் அங்கு மிங்கும் சுற்றிப்பார்த்தும் எனது நண்பனைக் காணும் சீழேயிறங்கி உலாவிக்கொண்டிருக்கும் பொழுதும் ஒவ்வொருவராகக்கவனித்தேன். நண்பனைக் காணேன். இடிவிழுந்ததுபோலாயிற்று. நண்பனுக்கு ஏதேனும் தீங்கு ஏற்பட்டிருக்குமோ என்று நினைத்தேன். இதற்கிடையில் ஓர் வெள்ளைகாரப் பாதிரி, மிகுந்தவயதாளி, சனது இங்கிலீஷ் பாஷையை போர்ட்டரிடம் சொல்லி ஏதோ சொன்னான். போட்டருக்கு விளங்கவில்லையாதலால் அதை நான் தமிழில் சொல்லவே அவன் அறிந்துகொண்டு பாதிரியின் மூட்டையைக்கொண்டு கம்பார்ட்டிமென்ட்டுக்குள் அழைத்துச் சென்றான். பிறகு நான் என் வண்டியிலேறி நண்பன் வரவை யெதிர்பார்த்து நின்றேன். பிறகு வேறெங்கே சென்ற போர்ட்டர் என் வண்டிக்கே யந்த கிழட்டுப் பாதிரியை யழைத்துவந்து, உள்ளே ஏறச்சொன்னான். நான் 'அந்த வண்டி (Compartment) பூராவும் எனக்காகவே எங்கேஜ் செய்யப்பட்டுள்ளது சொல்லியும் கேளாமல் ஏற்றிவிட்டுவிட்டுச் சென்றான், நான் கீழிறங்கி ஸ்டேஷன்மாஸ்டரிடம் தெரிவிக்கப் புறப்படுமுன் ரெயில் புறப்பட்டுவிட்டது பல்லைக்கடித்துக்கொண்டு உட்காரவே, என்பக்கத்திலிருந்த பாதிரி "என்ன நண்பரே, என்மேல் அவ்வளவு கோபமா?" வென்று கேட்டான். நான் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப்பார்க்கவே, என் நண்பர் சோமுவைக்கண்டேன். பாதிரி எங்கேயோ மறைந்துவிட்டார்!

"அதோ பார் கூட்டத்தில்" என்று சோமு சொல்லவே நான் பார்த்தேன். கூட்டத்தில் ஓர் மனிதன் வெகுவேகமாக வண்டியை நோக்கி ஓடி வரக்கண்டேன்.

"அவ ற்தான் புள்ளிக்காரன், சற்றுத்தாமதித்துவிட்டான்." என்றான் சோமு.

"என்ன, ஒருவிசேஷமுமில்லையன்றோ?" என்றான் நண்பன்: "இல்லை என்றேன்.

"அந்த கறுத்த தடித்த சாரதியை உனக்கு இனம் தெரிந்ததோ?" வெணக் கேட்டான். நான் இல்லை யெனவே

"அதுதான் எனது அண்ணன், இது விஷயங்களில் வேற்று மனிதரை நம்ப முடிவதில்லை. அதற்காக அவனை அனுப்பினேன். அது சரி காலே பேப்பர் பார்த்தாயா? எனது வீட்டில் நேற்றிரவு தீவைத்துவிட்டார்கள். அவ்வளவாகச் சேதமில்லை"

எனக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது, கடைசியில் "ஒருவாறு அவனைத் தாண்டி வந்தாய்விட்டது," என்றேன்.

“ஹ! ஹ!! இல்லை, இன்னும் ஒன்றும் ஆகிவிடவில்லை. அவனுடைய மூளைக்கு— நாம் போவது எக்ஸ்பிரஸ் ஆனாலும் நரசிங்கபுரத்தில் 15 நிமிஷமாவது தாமதிக்க வேண்டும். ஆகையால் அவன் ஒரு ஸ்பெஷல் அமர்த்திக்கொண்டு நம்மைத் தொடர்ந்துவிடுவான். ஆகையால் நாம் நரசிங்கபுரத்திலேயே இறங்கிவிட வேண்டும். ஆனால் நமது சாமான்கள் வண்டியோடு போகவேண்டும். சென்னையில் போய் நமது மூட்டைகள் இறக்கப்பட்டதும் நமக்காக வெகுநேரம் காத்திருப்பான். பின்பு நாம் தப்பிவிட்டதை யறிந்து நம்மைத் தேடிவான்”

அப்படியே நாங்கள் நரசிங்க புரத்தில் இறங்கி சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் ஆகாயத்தில் புகை தோன்றியது. இமைகொட்டும் நேரத்திற்குள் ஒரு ஸ்பெஷல் எக்ஸ்பிரஸ் தாண்டி காற்றாய் சென்றது. அதைக்கண்டு நாங்கள் ஒளித்துக்கொள்வதற்குக்கூட சாவகாசம் இல்லை, அவ்வளவு வேகமாகச் சென்றது.

* * * * *

இசூஸ் நாங்கள் கல்கத்தா மார்க்கமாய் ரங்கோனுக்குச் செல்ல வேண்டியதாயிற்று. அங்கு சென்றதும் டவுனில் இல்லாமல் பக்கத்துக்கிராமம் ஒன்றில் இருந்த சத்திரத்தில் தங்கினோம். மறுநாள் நண்பர் ஊருக்குத் தந்தியடித்துக் கேட்கவே, நீலன் (அதுவே அந்தக் கன்வர் சிங்கத்தின் பெயர்) தவிர, மற்றெல்லோரும் பிடிபட்டார்கள் எனப் பதில் வந்தது. அதைக் கண்ட எனது நண்பன் வருத்தமடைந்தான்.

“சரி இனிமேல் நீலன் என்னைத்தேடி பழிதீர்க்கத்திரிவான். ஆகையால் நீ உடனே ஊருக்குச் செல்வது நலம். ஏனெனில் என்னுடன் இருப்பது எப்பொழுதும் ஆபத்தே” என்றான்.

நான் மறுக்கவே இருவரும் அங்கேயே இருந்தோம்—

ஓர் நாள் நாங்கள் இருவரும் பக்கத்திலிருந்த மலைச் சரிவிற்குச் சென்றோம். சரிவின் மறுபுறம் சூழலான சமுத்திரப்பிரதேசம், சற்று நேரம், சரிவில் உட்கார்ந்திருந்தோம். அப்பொழுது ஓர் சிறுவன், நாங்கள் தங்கியிருந்த சத்திரக்காரனிடமிருந்து ஒரு சீட்டுக் கொண்டுவந்தான். நான் ஒரு மருத்துவன் என்று முன்னமே சொல்லாததிற்காக வாசகர்கள்மன்னிக்க. அந்தச் சீட்டில், சத்திரத்தில் ஓர் இந்திய ஸ்திரீ, கஷ்ட பிரஸவத்தால் மிகவும் சிரமப்படுகிறாள் என்னும் அதனால் நான் வந்து அவளுக்கு வேண்டிய சிகிச்சை செய்யவேண்டுமென்றும் எழுதியிருந்தது. ஆகவே நான், சோமுவையும்கூட அழைத்துச் செல்லவிரும்பினேன். ஆனால் அவன், சற்று நேரம் கழித்து வருவதாகச் சொல்லவே, நான் அரைமனதோடு சென்றேன். ஆனால் அந்தச் சிறுவனை நண்பனுக்குத் துணையாக வைத்துச் சென்றேன்.

சத்திரத்திற்குச் சென்றதும், என்னை யொருவரும் அழைக்கவில்லையென்று தெரியவே, திடுக்கிட்டேன். ஒடோடியும் சரிவிற்கு வந்தேன். ஆனால் நண்பனைக் காணவில்லை. சிறுவனையும் காணவில்லை. அங்குமிங்கும் பார்த்தேன் ஒன்றும் காணப்படவில்லை. ‘சோமு! சோமு!!’ வென்று பண்

முறை கூவியழைத்தேன், பதிலில்லை. பயங்கரமான எதிரொலி மட்டும் என்னைப் பரிசாசம் செய்தது. விஷயத்தை யறிந்து கொண்டேன், வாய் விட்டலறினேன். ஏனென்றால் நன்றாக, இருவர் சண்டையிட்ட அடையாளம் மணற்றரையில் காணப்பட்டது. அடையாளம் தண்ணீர்வரை சென்றது. புடைத்துக்கொண்டேன். 'ஓ' வென்று ஒலமிட்டேன். உன்னைப்போலும் இனி யொரு நண்பன் எனக்குக் கிட்டுமா வென்றழுதேன் 'உன் அண்ணனி டம் நான் என்ன சொல்வதா' வென்று புலம்பினேன். இப்படியாக மனச் சஞ்சலப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் பொழுது, கரையோரத்தில் ஓர் சிறு டப்பி மிதக்கவே அதைக் கைப்பற்றினேன். திறந்ததும் என் நண்பன் கையெழுத்தைக் கண்டேன். துக்கம் நெஞ்சடைத்துக்கொண்டது. கண்களில் நீர் ததும்ப பின் வருவ் கடித்ததைப் படித்தேன்.

“அன்புள்ள கிட்டு,

இக்கடித்தை நீலனின் தயவால் எழுதுகிறேன். நான் கூறிய பிரகாரம் நீலன் என்னைத் தேடியிலேந்து கடைசியில் கண்டு கொண்டான். வஞ்சம் தீர்த்துக்கொள்வான். நானும் சந்தோஷமே கொள்கிறேன். ஏனெனில் என்னுடைய சபதமும் நீலனையும் அவன் சகாக்களையும் ஒழிப்பதென்பதே. அதுவும் நினைவேறிவிடும். ஆகையால் என் பிரிவிற்காக வருந்தற்க. எப்பொழுதும் நான் உன்னுடனேயே இருப்பதாக எண்ணிக்கொள்.

இங்ஙனம்

உன் அன்புள்ள,

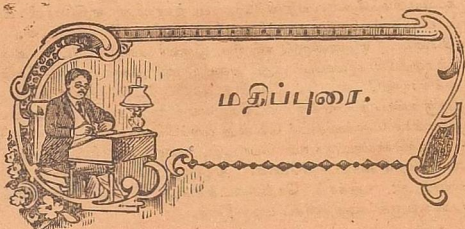
சோமு,

முற்றிற்று.

2. அவர்களிடம் பேசிப்பார்த்தால் தெரியும்.

3. 'நான் தான் இந்த உலகத்திற்கெல்லாம் அரசன்' என்று சொல்லுகிறான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அப்பொழுது நாம் 'பயித்தியம் உளறுகிறது' என்று சொல்வோம். ஆனால் அவன் உண்மையிலேயே அரசனாயிருந்தாலும் பயித்தியக்காரனாகையால் 'பயித்தியம் உளறுகிறது' என்று தானே சொல்லப் போகிறோம். ஆகையால் யார் சொல்வது உண்மை?

4. 'என்னையடிப்பதற்கு எல்லோரும் ரகசியமாக சதிசெய்கிறார்கள்' என்று அவன் நினைத்துக்கொள்வதாக வைத்துக்கொள்வோம். அவன் நம் மிடம் ஒவ்வொருவராகக் கேட்டால் நாம் மறுப்பது நிச்சயம். நாம் உண்மையில் சதிகாரர்களாகயிருந்த போதிலும் அப்படியேதான் சொல்வோம். ஆகையால் அவன் நினைப்பதில் என்ன தவறு?

மதிப்புரை.

மரோஞ்சனி. (வலூர். K. துரைசாமி அய்யங்கார்)

இப்பெயர் கொண்ட மாகிசை சென்ற சில வருஷங்களுக்குமுன் நாவலுலகத்தில் நல்ல பெயர்பெற்றிருந்தது. இப்பொழுதும் பிரபல நாவலாசிரியர் பூர்மான் துரைசாமி அய்யங்கார் அவர்களை ஆசிரியராகக்கொண்டு வெளிவருகிறது. 'மிஸ், லேலா மோஹினி' என்ற கதை மிகவும் ருசிகரமாக இருக்கிறது. போகப்போக மிக நன்றாக யிருக்கும்போல்த் தோன்றுகிறது.

இதன்வருட சந்தா ... ரூ. 1-8-0

மரோஞ்சனி ஆபீஸ், ராயபுரம், மதராஸ்.

சாரதாசதங்கை (M. S. சுப்பிரமணிய அய்யர்.)

இச்சதங்கை பலசிறு புத்தகங்களைக்கொண்டது. ஒவ்வொன்றும் து-அனாவே விலையிடப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனால் அதன் விஷயங்களோ மிகவும் உயர்வானவை நலிந்துகிடக்கும் நம் மவரை தட்டி யெழுப்புவதே அவ்வரிசையின் நோக்கம். ஆகவே பண்டைநாட் கதைகளில் சிலவற்றை யெடுத்து அவைகளில் உள்ள உண்மைகளை தெள்ளமுதென யெடுத்துக்காட்டியுள்ளார். இவ்வாசிரியரின் தமிழ் நடைக்கே ஓர் தனிச்சுவை.: தட்டியெழுப்பும் நோக்கத்திற்குத்தகுந்த முரசம்போன்று அமைந்திருக்கின்றது. இன்னஞ்சிறு வசனங்களால் மனத்தைக்கொள்ளை கொள்கிறார். இச்சிறு புத்தகங்களை ஒவ்வொருவரும் வாசித்து இன்புறவேண்டியது அவசியம்.

கிடைக்குமிடம்:-- 32, ஐய்யப்பச்சேட்டி தெரு, மண்ணடி, மதராஸ்.

ஸ்ரீமதே ராமா தஜாய நம:

* ஆழ்வார்கள் வைபவம்.

க. முதலாழ்வார்கள் பிரபந்தம்.

1. பிறவிபல பிறந்திடவும் பிணங்கியவ னேடுயிர்க
 னுறவின்றிப் பகையாகி யாக்கர்களா யுயிர்மாய
 வறமெலிந்து சேர்திசில ரகப்பட்டார் தம்மொடும்போய்த்
 துறவுசெறி யந்தாமம் புதுத்திருந்தோர் சூட்சியினில்.

2. மான்காட்டி மான்பிடிக்கு மதியினர்போல் வரியளிசேர்
 தேன்காட்டுந் தழாயினுள் சீவைகுந்த முக்தர்களுந்
 கூன்காட்டா னான்காட்டி யுலகமுய்பும் பொருட்டாக
 வான்காட்டு மயர்வில்லா மதிநலமு மகிழ்த்தருளி.

3. வாழ்விப்பான் யோனியராய் முதலாழ்வார் களைமண்ணிற்
 றுழுவில்லா வற்பசியோணம்மலிட்டஞ் சதையத்திற்
 சூழ்பிரிசைக் கச்சிமல்லீ மயிலையெனுந் தொன்னகரி
 னுழில்பொய்கை பூதம்பே யெனுநாமக் துதிப்பித்தான்.

வேறு.

4. ஏமவுலகி லிடர்நீங்க வெவ்வுயிர்க்குங்
 காமக் குரோதாதி கால்குலையுச் செந்திருவின்
 நாமம் விளங்க நறையார் பசுந்துளவத்
 தாமமுடியான் நமராய முவர்களும்.

வேறு.

5. ஒருவரை யொருவர் காணு துரைத்தவப் பதிகடோறுந்
 திருவளர் மார்ப னன்றி செகத்திலோர் துணைகாணதே
 வருபகல் பலவும்வைகி வளருநா னொருநாண் மாயக்
 கருநெறி கடக்கின்றாரைக் காசினி யெங்கு நாடி.

6. திரிந்தநாங் காண்டல்வேண்டு மெனத்திரு வுளத்திலெண்ணிப்
 பரிந்தெழு சிந்தைப் பொய்கை பழனஞ்சூழ் கச்சி நீங்கி
 விரிந்நெழு கருணை பொங்க விடைகொள்வார் கோவலூரிற்
 புரிந்தவன் புடையமாய னருளினு லதனுட்புக்கார்.

* இது பழைய துலிலிருந்து பெரியன். வெ.நா. ஸ்ரீனிவாஸனால் எடுத்தெழுதப்பட்டது.

7. புக்கவர் கமலக்கண்ணன் பூங்கழ னினைந்து வாழ்த்தி
யக்கர மெட்டுமுள்ள படியினு லமையவோதி
முக்கணன் சாபந்தீர்த்த முதல்வனென் றன்புசெய்து
தக்கவப் பதியி லன்று தங்குவான் சமைந்தபோதில்.
8. பூசமு மல்லை யென்னும் பொன்னகர் தன்னு னின்று
வேதா யசற்காளாய மெய்யரை யெந்த நாடிப்
பாததா மரைக ளேத்திப் பரவுவான் பரிந்த வன்பாற்
போதுவார் கோவலூரிற் பூவைப்பூ வண்ணைய.
9. அருமறை முதல்வன்கூட்டு மருளினு லசனாட்சென்று
கருமுகில் வண்ணன் செம்பொற் கழனினைத் தன்றவ்வூரின்
மருவிட வந்தநாளிற் பேயரு மயிலை நீங்கித்
திருவருட் செயலால் வந்து திருக்கோவ லூரைச்சேர்ந்தார்.
10. பொருந்திய மூவர்தாமும் புனிதனை நினைந்து வெவ்வே
றிருந்தன ரிரகிபட்டா னிராப்பொழு தடங்கிவைகத்
திருந்திய பொய்கை சென்றோர் வேதியன் மனையிற்சேர்ந்து
நெருங்கிடை கழியின் மன்னிக் துயில்கொள்வா னினைந்து
சார்ந்தார்.

வேறு.

11. பொருவினெறிப் பூதக்தார் புருத்தினு ளுறைபவரார்
தருமினிராத் தங்குமிட மெனப்பொய்கை தான்விழித்திங்
கொருவருக்கே கண்டியில வுள்ளதிட நீரணைந்தா
லிருவருக்கு மிருத்திடலா மெனத்திறந்தார் திருக்கதவை.
12. முன்சென்றார் பின்சென்றார் முகங்காணு ரிருளின்கண்
பொன்சென்ற விடைகழியி ளீருவர்களும் புதுந்திருப்ப
மின்சென்ற சுடராழி விண்டுவருள் கெர்ன்வொய்
பின்சென்ற பேயாரு மம்மனைவா யிற்புறமாய்.
13. சென்றூரில் விடைகழியிற் செறிபவரா ரிடமுளதோ
குன்றாத வன்புடையீர் கூறியிடு மெனவுரைப்ப
நன்றாய்முன் னொருவர்படுக் தோமிருவர் நன்கிருந்தோ
ரின்றீர் நீர் வந்தணைந்தா னின்றிடலா மூவர்களும்

14. எனவுரைப்பத் திறவுமென்றா ரிருந்தவர்தா டிறந்துகின்றார்
மனமகிழ்ந்து சென்றவரு மற்றவர்க ளுடனின்றா
ரணவயல்குழ் கோவலூ ராயனா மாயவனும்
புனைமலர்ச்செந் திருவோடும் புகுந்திருளி லாங்கவரை.
15. நெருக்கினு நெருக்குண்டு நின்றாழ்வார் மூவர்களு
முருக்காட்டா திவனெருக்கி யுறைபவரைக் காண்டுமெனுங்
கருத்தினூற் சுடர்ஞானக் கனல்விளக்கை பேற்றினூர்
திருக்கண்டேம் பொன்மேனி கண்டேமென் றுடன்றெளிந்தே.
16. ஆடினார் குணலைக்கூத் தங்கைகொட்டி நான்மறைபைப்
பாடினார் பாரோடும் பணிந்தெழுந்து பதுமத்தாள்
சூடினார் சுகவடிவைப் பிரிந்ததுன்ப மவைதீரக்
கூடினா ரானந்தக் கொழுஞ்சோதிக் கடற் குளித்தார்.
17. ஆத்திக்கா யுட்கிட மத்திடு வாதியந்த
மெத்திக்கா லும்மறியா வகைபோனின் னிடையிலண்டர்
தொத்திப்பா முறவதனுட் பிரமனா நெனத்தோன் றி
வத்தித்தா ருணையறியா ரென்றாஸிம் மண் ணுலகில்.
18. பேரானந் தச்சோதிப் பிரளயமா நினையடையு
மாராத காதுலரா யகப்படுவார் தமைக்காணென்
நாராயணசெய்யுந் திறமறியே னவில்கவெனக்
கூராழி சங்கேந்துங் கொண்டலுடன் குறித்துரைத்தார்.
19. மூவர்களு மவைகூற மூவுலகு முண்டுமிழ்த்
தேவர்கடே வன்னகைத்துச் செப்புவா னீர்வேட்டா
ரேவர்கடா மடைத்துடைத்தா லூடுவா ரிரும்புனலோ
டாவபின்னு மடைப்பதல்லா லருள்கவென வாழ்வார்கள்.
20. செங்கமலை தனிவாழ்வின் சேவடியிலுறப்பணிய
வங்கமுற் மூவரையு மெடுத்தணைத்தி தருள்புரியு
முங்கள்பொருட் டாலுலகந் திருந்தவிற்ப முண்பதியான்
பங்கமிலா நெறியுடையீர் பார்முழுதுந் திருத்துமென.
21. எம்பெருமா னின்றனனாக் கிணையில்பெருங் கருணையிடு
மன்பர்களா மூவர்களு மச்சுதன் சீரருணைக்கி
யின்பமயமேயென் றிரங்கிக் கரைந்தழுதங்
கும்பர்முதன் மாநிலத்தோருய்யும் வண்ணமின்னிசையால்

வேறு.

22. வையந் தகளியென்றும் வார்கடலே நெய்யென்றும்
 வெய்யகதிரோனை விளக்கேற்றி நேனெனவுங்
 கையம் புத்ததான் கழற்கேறு மந்தாதி
 பொய்கைப் பிரான்கவிஞர் போரேறு கட்டுரைத்தான்.
23. அன்பே தகளியென்று மார்வமே நெய்யென்று
 மின்புருகு சிந்தை யீடு திரியாமென்று
 மின்பொருவு மாழி விமலன் கழற்குலகிற்
 புன் புறவி நீங்கவிளக் கேற்றினார் பூகத்தார்.

வேறு.

24. திருக்கண்டே நென்றுபேய் செப்பியசீர்ச் சொற்றொருகையா
 லிருக்கின்புடி வானனை யேத்தினர் சீர்ச் சொன்மலை
 பெருக்குநெறி மூவருஞ்செய் போருண்மூ வந்தாதி
 கருக்கடலை யுயிர்கடக்குங் கப்பலெனும் படிபுழி.
25. வாழ்வித்தா ருலகனைத்தும் மாமாயைப் பெரும்பிணியை
 யாழ்வித்தார் முதன்மூவ ரெனத்தோன்று மாழ்வார்கள்
 விழ்வித்தார் திங்கடொறு மும்மாரி மெய்ஞ்ஞானஞ்
 சூழ்வித்தா ரனைவரையு மரிமாமஞ் சொலவைத்தார்.
26. இவ்வண்ண முலகனைத்துந் திருத்திவர விவருளு
 மெய்வண்ணப் பாமலை வீடடைவார்க் கேணியாய்
 மைவண்ணப் பரஞ்சோதி வைகுந்த மேற்றுவித்தப்
 பொய்வண்ண மில்லாதார் பலகாலம் போக்கினார்.
27. அப்படியே பலகால மற்றதற்பின் மூவர்களு
 மெய்ப்படிந்த பரஞ்சோதி வெள்ளத்தான் விடனைந்தார்
 பொய்ப்படிந்த வறுசமயப் புரையிருளுக் கருக்கர்களா
 யிப்படியை விளக்கினு ரிறைபிரிவுக் காற்றாமல்.

ஆழ்வார்கள் வைபவம்—க. முதலாழ்வார் சீர்பந்தம்.

பாகரம் 27-ம் முற்றும்.

கான வித்யா ப்ரகாசினி

சந்திரப்ரபா,
(புநீ தரன்.)

(முன் 210-வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி.)

டாக்டர் பாபு விற்கு தான் கண்டுபிடித்ததை விபரமாக விளக்கினார். அந்த எதிர்பாராத விஷயத்தைக் குறித்து பாபு மீண்டும் துக்கித் தார்.

“ இந்த சம்பவத்திலிருந்து அநேகம் விஷயங்கள் எனக்குப் புலப்படிகின்றன ” என்றார் டாக்டர்.

பாபு பொருள் விளங்காமல் விழித்தார்.

“ அந்தக்கவர்.....இல்லை, தங்கள் குமாரியின் அலமாரி சீப்பிடித்த விவரம் தங்களுக்கு நினைவிலிருக்கலாம். ”

“ ஆம். அதற்கு சந்தேக மென்ன ? ”

“ அந்த விஷயத்தையும் நான் மனதில் ஆராய்ந்துகொண்டேன். ஒரு முடிவிற்கும் வரக்கூடவில்லை. ஆனால் இந்தச் சம்பவம் கண்டுபிடித்தவுடன், எந்திலை சுழன்றது. பிரபாவிற்கும் யாரே கிழைக்க முன்வந்திருக்கலாமென்று தோன்றியவுடன், என் மூலம் பலமாக வேலைசெய்யவே, தற்செயலாய் அதன் உண்மையும் கண்டுபட்டது. ”

“ அது என்ன? ” என்று பாபு மிகவும் படபடப்புடன் கேட்டார்.

“ அதைத்தான் சொல்லப்போகிறேன். இதோ என் கையிலிருப்பது தான் நான் அன்று கூடையிலிருந்து எடுத்து வந்த கவர். அதன் நிறம் மஞ்சளாயும், எண்ணைதோய்ந்ததாயும் காணப்படுகின்றதல்லவா? அதன்வாசனை அன்றே என்னைத் துன்புறுத்தியது. எனினும் அது இன்ன வஸ்துவென்று சமீபத்திலேயே புலனாயிற்று. அது கார்பன் டைஸல்பைட் (carbon-disulphide) என்னும் ஓர் திரவபதார்த்தம். அதில் பாஸ்பரஸ்-நீங்கள் சிறுவராயிருக்கும்பொழுது அதைப்பற்றி படித்திருப்பீர்களென்று நினைக்கிறேன்—என்னும் ஓர் வஸ்து சீக்கிரம் கரைந்துவிடும். அப்படிக்கரைந்த லொல்லு வநிலை, (solution) பீரோவில் வைக்கப்பட்டிருந்த கடிதம் தோய்க்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். முதலாவதாகச்சொன்ன திரவத்தின் குணமென்னவென்றால், சுலபத்தில் காற்றில் ஆவியாய் மாறிவிடும், ஆகவே கடிதம்

கிடைத்து சற்றுநேரத்திற்கெல்லாம், அந்த வஸ்து காற்றில் ஆவியாய்ப் போய்விடவே, பாஸ்பரஸ்மட்டும் கடிதத்தில் எஞ்சியிருக்கும். அந்த பாஸ்பரஸ் காற்றில் பட்ட மாத்திரத்தில் தானே பற்றி யெறியும். ஆகவே, தானே தீப்பிடித்து, பக்கத்திலுள்ள கடுதாசிகளையும், வஸ்துக்களையும் தீப்பற்றிக் கொண்டிருக்கவேண்டும்.”

“நீங்கள் சொல்வது உண்மையாகத்தான் இருக்கவேண்டும். எனினில் வேறுவகையிலீ தீப்பற்றிக்கொள்ள யாதொரு மார்க்கமுமில்லை.”

“அப்படிப் பக்குவஞ்செய்யப்பட்ட கடிதம் பிறர் கையிற் படக்கூடாதென்றாவது, பீரோவிலுள்ள மற்ற சாமான்கள் ஏதாவது உதய வேண்டுமென்பதாவது, எதிரியின் நோக்கமா யிருக்கவேண்டும்.”

“ஆம். அப்படித்தான் இருக்கவேண்டும்.”

“கடைசியாக, எனக்குநேரவிருந்த விபத்திற்கும், தங்கள் வீட்டில் நடந்த விஷயத்திற்கும் ஏதாவது சம்பந்தம் இருக்கவேண்டுமென்று நான் சந்தேகிக்கிறேன்.”

“வாஸ்தவம். என்விஷயத்தில் தாங்கள் சிரத்தை காட்டுகிறீர்களென்று எதிரிகள் தங்கள் உயிருக்கும் உலையைத்திருக்கவேண்டுமென்று துகிறேன்.”

அப்பாட! இதற்கெல்லாம் பயந்துகொண்டே யிருந்தால் உங்களை வேண்டியதுதான். கொசுவிற்றகுப்பயந்து கோட்டைவிட்டு ஓடாதுதான்! உம். தவிரவும் இந்த விஷயத்தில் நானுவேயல்லவோ க்கொண்டிருக்கிறேன்!”

“என் விஷயத்தில் நீங்கள் தலையிட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது நான் எங்கு தீங்குவாச் சம்மதியேன். தயவு செய்து தாங்கள் இந்த வேலை ய விட்டுவிடுங்கள். நானே ஒன்றும் கவனிக்கவில்லையே!”

“அதெல்லாம் முடியாது. ஒரு விஷயத்தில் இறங்கிவிட்டால் அதன் முடிவைக்கண்ட பிறகே நான் வெளியேறுவது. இது விஷயத்தில் மட்டும் தாங்கள் என்னை மன்னிக்கவேண்டும்.”

இதற்குள் சந்திரா தேவியார், இருவரும் சம்பாஷித்துக்கொண்டிருந்த அரைக்குள் பிரவேசிக்கவே, பாபுவைக்கண்டு, கரங்கூப்பி அவரை நமஸ்கரித்தான். டாக்டர் புன்னகை தவழ இவர்களைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தார்.

பாபு, தேவியாரை யாசீர்வதித்துப் பக்கத்தில் உட்கார வைத்துக்கொண்டு சேஷமலாபம் விசாரித்த பிறகு, அவள் கணவனுக்கு நேரவிரு

ந்த ஆபத்திலிருந்து அவர் தப்பிப்பிழைத்ததற்கு, அவன் மாங்கவிய பலமே காரணமென்று உரைத்தார். சற்றுநேரம் உரையாடிக்கொண்டிருந்துவிட்டு, யாவரும் போஜனசாலையுள் துழைத்தனர்.

அத்தியாயம் 6.

மூன்றாவது அத்தியாயத்தின் இறுதியில் காம் பிரபாவையும், அவன் தாயாரையும் பிரித்தோமல்லவா? இப்பொழுது அவர்களிடையே கடத்த சம்பவங்களைத் தொடர்வோம்.

பூஜை வேளையில் கரடி துழைத்தாற்போல தன் தயார் வந்ததைக் கண்ட பிரபா ஒருபுரம் பீதியினாலும், மற்றொருபுரம் வெட்கத்தினாலும் பீடிக் கப்பட்டாள். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவன் பார்வை, தன் தாயார் ஏதாவது இரகசியங்களைக் கண்டு கொண்டானோவெனச் சந்தேகித்தபடி இருந்தது. ஒரு சமயம், பெற்ற தாயிடம் கூறாத விஷயமும் உண்டோ வென நினைத்து ஏதோ கூற வாயெடுத்தாள். உடனே தொண்டை கம்மிக்கொண்டதபோல் பாசாங்குசெய்து பேசுவதை நிறுத்திக்கொண்டாள். இப்படியாக அல்லல் பட்டுக்கொண்டிருந்தான் சற்று நேரம் சென்றது. உடனே மனதை திடப்படுத்திக்கொண்டு,

“ஒன்றுமில்லை யம்மா! என்னென்னமோ விஷயங்களைப்பற்றி நினைத்துக்கொண்டிருக்கேன். அதனால்தான் எதேனும் நான் வாய்விட்டுச் சொல்லியிருக்கவேண்டும். வேறு விசேஷம் ஒன்றுமில்லை.” என்றான் பிரபா.

“குழந்தாய் என்னிடமேன் விஷயத்தை யொளிக்கிறாய் தாயறி யாத சூதுமுண்டோ? தவிர, உனக்கு என்னைக்காட்டிலும் வேண்டிய மனிதர்கள் வேறு யார் இருக்கிறார்கள்?”

பிரபா சற்றுநேரம் மெளனமாய் தலைதனித்து சின்றுள். உடனே அவன் தாய் கூறத்தொடங்கி,

“நான் குறிப்பிட்டுக்கேட்கிறேன். உன் சிநேகிதன் உனக்கு என்ன வெழுதியிருந்தான்? அல்லது வேறு யாராவது கடிதம் எழுதினார்களா? டாக்டர் சந்தேகப்படுவதிலிருந்து எனக்கும் அப்படியிதான் தோன்றுகிறது. உண்மையை என்னிடம் சொல்.”

பின்னும் மெளனம்.

“இன்னும் பட்டவர்த்தனமாகக் கேட்கிறேன். நீ யாரை யாவது காதலிக்கிறாயா? அந்த விஷயமா? சொல்லு. இதை யெல்லாம் ஒரு தாயார் தன் புத்திரியிடம் கேட்கக்கூடாது!, இருந்தாலும் உனது நன்மை

யையே நான் கோருகிறவள். ஆகையால் தெரிந்துகொண்டு உனது மனோ பீஷ்டம் நிறைவேறுவதற்கு பிரையாசைப்படுவேன்.”

பிரபா சந்தேகித்த பாவினியாய் தன் தாயைக் கடைத்தண்ணைல் நோக்கினள். இத்தழ்களும் புன்முறுவலால் சற்று மலர்ந்தன. இருப்பினும் சந்தேகப் பேயின்களையும் முகத்தில் தாண்டவமாடியது.

“இன்னும் சந்தேகமீ? அல்லது சொல்லத்தயக்கமா?”

பிரபா, தன் கட்டுமீறி தாயின் மடியில் வீழ்ந்து விம்மி, விம்மி அழுவாரம்பித்தாள். தாயும் வேண்டியமட்டும் ஆறுதல்கூறி அவளை ஆச் வாஸப்படுத்த முயன்றாள். சீக்கிரத்தில் அழுக்கையும் சிரிப்பாக மாறியது. மனத்திடை நின்ற சந்தேகப்பிசாசும் சென்றவிடம் தெரியாமல் ஓடி மறைந்துகொண்டது. தாயும் மகளும் யாதொரு மனத்தாங்கலுமின்றி உரையாடத்தொடங்கினர். என்னே தாய்மடியின் மகத்துவம்! எத்துணை பலமான துக்கமாயினுஞ்சரி, மனக்கிலேசம், பீதி, எந்தப் பிசாசாயினும்சரி தாயின் மடியைக் கண்டவுடன் ஒட்டமெடுக்கும்போலும்! எத்தனைதடவை நாம் குழங்கைப்பருவத்தில் தாயின் மடி என்ற செய்வலோகத்தொட்டிலில் ணையர்ந்திருக்கிறோம்!!

“ஐந்து வயதிலே,
அறியாப் பருவத்திலே”

அதனை நாம் திருக்கோயிலாகக் கொண்டிருத்தோமல்லவா? இப்பொழுதும் எல்லோருக்கும் அந்த சஞ்சீவி யிருக்கும் பகஷத்தில், உலகம் எவ்வளவு ருசிகரமாயிருக்கும்!

நிற்க: நாய்க்கும் மகளுக்கும் இடையே நின்ற மனத்தாங்கல் என்ற சங்கிலி அறுந்து விழுந்ததும், இருவர் மனமும் காந்தம்போல் ஒன்றையொன்று ஆகர்ஷித்துக்கொண்டன. சொல்லவேண்டுமோ அப்பொழுது அவர்கள் அனுபவித்த இன்பத்தை! அவர்களின் மனோவிலையை உள்ளடி சொல்லவேண்டுமானால், பிறத்த குழங்கைகளின் மனதைத்தான் அப்பொழுதைய மனோவிலைக்கு ஒப்பிட முடியும்.

அன்னதோர் இன்பத்திலே பிரபா கக்கிவிட்டாள் உண்மையை. அதுவென்ன? அதுதான் தன் காதல் விஷயத்தை.

“உன் மனதைக்கவர்ந்த கட்டழகன் யாரம்ம?”

பிரபாவின் குறும்புச்சிரிப்பு ஒளி வீசியது. அடுத்தாற்போல அவள் முகமும் திரையிடப்பட்டாற்போல மங்கியது.

(தொடரும்.)